

ZDAŘILÝ KŘEŠŤANSKÝ ŽIVOT

R. A. TORREY

OBSAH

Obsah

ZDAŘILÝ KŘEŠŤANSKÝ ŽIVOT.....	1
R. A. TORREY	1
Obsah.....	1
1. Správný začátek	2
2. Veřejné vyznání Krista	5
3. Jistota spasení.....	5
4. Přijetí Ducha Svatého	8
5. Patřte na Ježíše	10
6. Příslušnost k církvi	12
7. Studium Písma	13
8. Obtížná místa v Bibli	21
9. Modlitba	25
10. Práce pro Krista.....	27
11. Pohanská misie	30
12. Naši společníci	33
13. Zábavy.....	34
14. Protivenství.....	36
15. Vedení Boží	38

1. SPRÁVNÝ ZAČÁTEK

V křesťanském životě není nic důležitějšího než správný začátek. Začneme-li správně, můžeme i správně pokračovat. Jestliže začneme špatně, bude se špatně vyvíjet i celý náš další život. Jestliže však někdo z těch, kdo čte tyto řádky, začal špatně, má možnost začít znovu a správně.

O správném začátku života křesťana čteme u Jana 1,12: "Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími být, totiž těm, kteříž věří ve jméno jeho." Správný začátek křesťanského života spočívá tedy v přijetí Krista. Každému, kdo jej přijímá, On dává moc stát se dítětem Božím.

I kdyby čtenář této knihy byl tím nejhorším člověkem na světě, ale přijal by v této chvíli Pána Ježíše Krista, stane se ihned dítětem Božím. Pán Bůh to zřetelně říká ve verši právě citovaném. Žádný člověk, pokud nepřijme Pána Ježíše Krista, nemůže se stát Božím dítětem, i kdyby měl to nejlepší duchovní vzdělání a kdyby byl uchráněn ode všech neřestí a poskvrn světa. Syny Božími se stáváme jen skrze víru v Pána Ježíše Krista a nikterak jinak (Ga 3,26).

Co znamená přijmout Pána Ježíše Krista? Znamená to přijmout vše, co nám Pán Bůh v Ježíši Kristu nabízí. Pán Ježíš je Božím darem člověku. "Neboť tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný" (J 3,16). Mnozí lidé přijímají vděčně tento Boží dar a stávají se tak Božími dětmi. Mnozí však tento Boží dar odmítají a jdou tak cestou do zahynutí. Takoví jsou již odsouzeni. "Kdo věří v něho, nebude odsouzen, ale kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího" (J 3, 18). Co nám Bůh nabízí ve svém Synovi?

1) *Bůh nám dává Ježíše, aby za nás nesl naše hříchy.*

My všichni jsme zhřešili. Na celém světě není nikoho, kdo by nebyl hříchem poznamenán (Ř 3,22-23). Jestliže někdo z nás tvrdí, že nehřeší, klame sám sebe a lže i Bohu (1J 3,10). Každý z nás musí za svůj hřích nést odplatu, anebo někdo jiný ji musí nést místo nás. Kdybychom sami museli nést odplatu za své hříchy, museli bychom být navždy zavrženi od tváře Boží, protože Bůh je svatý. "Bůh je světlo a tmy v něm nižádné není" (1J 1,5). Pán Bůh však opatřil někoho, kdo by vzal odplatu za naše hříchy místo nás na sebe. Tím, kdo se za nás obětoval a vzal na sebe naše hříchy, je vlastní Boží Syn, Pán Ježíš. "Neboť toho, kterýž hříchu neučinil, za nás učinil hříchem, abychom my učinění byli spravedlností Boží v něm" (2K 5,21). Když Pán Ježíš zemřel na golgotském kříži, vykoupil nás ze zlořečenství zákona, protože toto zlořečenství vzal sám na sebe (Ga 3,13). Přijmout Krista znamená tedy uvěřit svědectví, které vydal Bůh o svém Synu a věřit tomu, že Pán Ježíš nesl naše hříchy na svém těle na kříži (1Pt 2,4). Protože Pán Ježíš za nás trpěl na kříži a nesl odplatu za naše hříchy, Pán Bůh nám všechny naše hříchy může a chce odpustit. "Všichni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý

na cestu svou obrátili jsme se a Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás" (Iz 53, 6). Naše dobré skutky, ať minulé, přítomné, či budoucí, nemohou mít nic společného s odpuštěním našich hříchů. Odpuštění svých hříchů nemůžeme tedy dosáhnout žádnými svými dobrými skutky, ale jen vírou ve smírčí dílo Pána Ježíše Krista, vykonané pro nás na Golgotě. Jestliže se na toto smírčí dílo Kristovo spolehne, budeme konat dobré skutky a ty budou pak potvrzením naší víry v Krista jako našeho Smírce. Dobré skutky ovšem nebudou důvodem k našemu spasení, ale budou jeho ovocem a důkazem. Musíme být proto velice opatrní, abychom si své dobré skutky nepřičítali jako zásluhu k našemu spasení. Nejsme přece spaseni pro Kristovu smrt na kříži a naše dobré skutky, ale jen a jen pro Kristovu smrt. Kdo si tohle zřetelně uvědomuje, ten má předpoklady k tomu, aby mohl správně začít svůj křesťanský život.

2) *Bůh nám dává Ježíše jako Vysvoboditele z moci hříchu.*

On nejen zemřel, ale také vstal z mrtvých. Dnes je živým Spasitelem. Je mu dána všeliká moc na nebi i na zemi (Mt 28,18). Má moc uchránit i toho nejslabšího hříšníka od pádu (Ju 24). A protože dokonale spasit může všechny přistupující skrze něj k Bohu, vřdycky jsa živ k orodování za ně" (Žd 7,25). "Protož jestliže vás Syn vysvobodí, právě svobodní budete" (J 8,36). Přijmout Pána Ježíše tedy znamená věřit tomu, co Pán Bůh ve svém slově pověděl o svém Synu, věřit tomu, že on vstal z mrtvých, že žije, že má moc uchránit nás od všelikého hříchu na každý den, a že zůstává s námi.

V této víře je tajemství našeho každodenního vítězství nad hříchem. Jestliže se snažíme zvítězit nad hříchem ve své vlastní síle, je naše úsilí odsouzeno k nezdaru. Jestliže však vzhlížíme ke svému vzkříšenému Pánu s prosbou, aby nás zachoval každého dne a každé hodiny, On tak jistě učiní. Skrze ukřižovaného Krista docházíme odpuštění svých hříchů, očistění vin a vysvobození od zahynutí, ale skrze vzkříšeného Krista získáváme každodenní vítězství nad mocí hříchu. Někteří křesťané přijímají Krista jako svého Smírce, docházejí odpuštění svých hříchů, avšak nedostávají se dále a jejich život je poznamenán na každý den porážkami a prohrami. Jiní jej však přijímají i jako vzkříšeného Pána a zakoušejí vítězství nad hříchem. Chceme-li tedy správně začít, musíme přijmout Pána Ježíše nejen jako Smírce a dosáhnout tak odpuštění hříchů, ale též jako vzkříšeného Spasitele a Vysvoboditele z moci hříchu, který nám může pomoci k vítězství nad hříchem každého dne.

3) *3) Bůh nám dává Ježíše nejen jako Smírce a Vysvoboditele z moci hříchu, ale také chce, aby byl naším Pánem a Králem.*

Ve Sk 2,36 čteme: "Protož věziž jistě všechen dům izraelský, že jest Bůh i Pánem ho učinil i Kristem, toho Ježíše, kteréhož jste vy ukřižovali." Pán znamená nebeský vládce, Kristus znamená pomazaný Král. Přijmout Ježíše jako Pána znamená složit v Něj veškerou důvěru a neochvějně věřit Jeho slovu, přestože mnozí z nejmoudřejších lidí vyslovují pochybnosti nad pravdivostí Jeho učení a namnoze je i popírají. Přijmout Jej jako Kraje znamená ochotně Mu

předat plnou vládu a moc nad naším životem. Každý z nás by se měl zabývat nikoliv otázkou, co by rád dělal anebo co mu druzí doporučují, aby dělal, ale tím, co Pán Ježíš sám od něho požaduje a co chce, aby činil. Správný začátek je tam, kde se člověk bez výhrad a plně vydává pod vládu a panství Pána Ježíše. Mnozí lidé, kteří si neuvědomili, že Ježíš Kristus je Pánem, Králem i Spasitelem, začali špatně svůj křesťanský život. Křesťanský život začíná přijetím Ježíše jako Smírce a Spasitele. S tím však souvisí i jeho přijetí jako Vysvoboditele z moci hříchu a poznáním Jež jako Pána a Krále. Není nic důležitějšího ke správnému začátku křesťanského života než nezbytně nutné podřízení svých myšlenek i projevů Pánu Ježíši. Řekni to z plného srdce a znovu opakuj: "Vše pro Ježíše!" Stále bychom si měli tuto zásadu připomínat. Mnozí ztroskotávají proto, že se zdráhají vydat vše Pánu. Chtěli by Pánu Ježíši sloužit jen polovinou svého srdce. Tou druhou chtějí sloužit sobě a svým zájmům. Takovýto postoj však nezbytně vede ke stálému klopytání a neúspěchu.

Život plného vydání se Pánu je životem přinášejícím stálou radost. Jestli jste dosud tuto plnou radost neokusili, otevřte ještě dnes své srdce Pánu Ježíši, padněte na kolena a řekněte: "Pane Ježíši, dávám Ti vše" a vezměte své rozhodnutí vážně, celým svým srdcem. Stůjte na tomto svém rozhodnutí a nedejte se od něho zvíkat. Člověk učiní skvělý krok vpřed, jestliže se k tomuto rozhodnutí odhodlá. Jestliže jste tento krok již učinili, opakujte jej stále znovu a znovu. Vždy bude mít pro vás nový význam a přinese vám nové požehnání. Všechny pochybnosti, které naplňovaly vaše srdce, zmizí (J 7,17). V plném vydání se Pánu pak objevíme tajemství moci modliteb (1J 3,22). Ti, kteří se Pánu Ježíši plně vydávají, přijímají také moc Ducha svatého (Sk 5,32).

Přijetí Pána Ježíše za Pána a Krále znamená plnou poddanost Jeho vůli a to i v těch nejvdědnějších záležitostech našeho života. Znamená to i bezvýhradnou poslušnost Pána v rodinném životě, ve společnosti, na pracovišti i v osobním životě. Kdo není Pána Ježíše v těchto oblastech svého života poslušen, ten nemůže tvrdit, že je Ježíš jeho Pánem a Králem. Ten také oklamává sám sebe. Tomu platí Ježíšova slova: "Co pak mi říkáte: Pane, Pane, a nečiníte, což pravím?" (Lk 6,46).

Můžeme tedy shrnout tuto kapitolu a říci, že správný začátek křesťanského života je tam, kde člověk přijímá Pána Ježíše jako svého Smírce, který zemřel na kříži za nás a skrze víru v Něho dává nám Bůh odpuštění hříchů. Dále to pokračuje přijetím Jež jako zmrtevýchvstalého Spasitele, který je stále živ k orodování za nás, a který nás uchovává pro sebe den ze dne a konečně je to přijetí Ježíše jako Pána a Krále, který se chce ujmout vlády nad celým naším životem a sám jej spravovat. Toto je ten jediný správný začátek křesťanského života. Jestliže jste jej již učinili, všechny vaše další kroky budou už snazší. Pokud jste se k němu dosud neodhodlali, učiňte tak nyní.

2. VEŘEJNÉ VYZNÁNÍ KRISTA

Jakmile jste správně začali svůj křesťanský život a navázali jste osobní styk s Pánem Ježíšem, pak tím dalším krokem, jímž potvrdíte tento svůj nový vztah ke Kristu, bude jeho veřejné vyznání. Pán Ježíš říká u Mt 10,32: "Kdožkoli tedy vyzná mne před lidmi, vyznámt' i já jej před Otcem svým, jenž jest v nebesích." Pán Ježíš žádá od vás veřejné vyznání. Žádá je kvůli vašemu spasení. Zde se před námi otvírá cesta požehnání. Mnozí lidé zkoušejí stát se učedníky Kristovými, aniž by svět o tom věděl. Takovýto pokus se ovšem nikomu nevydaří. Kdo chce být tajným učedníkem, ten nebude učedníkem vůbec. Kdo Krista přijal opravdově, ten si to nemůže ponechat jen pro sebe. "Neboť z hojnosti srdce ústa mluví" (Mt 12,34). Veřejné vyznání Krista je tak důležité, že apoštol Pavel je uvádí na prvním místě mezi podmínkami spasení. On říká: "Vyznáš-li ústy svými Pána Ježíše a srdcem svým uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš. Neboť srdcem se věří k spravedlnosti, ale ústy vyznání děje se k spasení (Ř 10,9-10). Kdo Pána Ježíše vyznává, ten žije životem plného spasení. Život vyznávání je životem potvrzujícím pravé spasení. Jestliže budeme zde na světě vyznávat Krista před lidmi, vyzná On nás před Otcem svým v nebesích a náš nebeský Otec dá nám Ducha svatého jako pečeť naší spásy.

Zde nestačí, vyznáme-li Krista jen jednou, na příklad když býváme confirmováni, nebo když vstupujeme do církve, anebo když přistupujeme kupředu při evangelisačním shromáždění. Krista máme vyznávat ustavičně. Neměli bychom se stydět za svého Pána a Krále. Měli bychom dát lidem znát, že stojíme na Jeho straně. V rodině, ve sboru, v zaměstnání i všude ve společnosti bychom měli jasně dát najevo, komu patříme. Samozřejmě, že se nebudeme vychloubat svým křesťanstvím anebo svojí zbožností, ale neměli bychom nechat nikoho na pochybách o své příslušnosti ke Kristu. Lidé by měli vidět, že máme v Pánu Ježíši svého Pána a Krále.

Neochota a nehotovost k vyznávání Krista bývá příčinou mnohého našeho duchovního kolísání. Křesťané, kteří se skrývají se svým přesvědčením a vírou v Krista, také snáze podléhají různým pokušením a svodům. Čím více Pán Ježíš bude pro tě znamenat, tím více On bude moci skrze tebe vykonat. Jestliže budeš Ježíše vyznávat a bude při tobě patrné, že On je tvým Pánem, budeš uchráněn od mnohého pokušení a hříchu.

3. JISTOTA SPASENÍ

Každý, kdo chce zakoušet plnou měrou radost a zmocnění ve službě, musí vědět, že jeho hříchy jsou odpuštěny, že je Božím dítětem, a že má život věčný. Výsadou věřícího člověka je, že může vědět, že má život věčný. V 1J 5,13 čteme: "Tyto věci psal jsem vám věřícím ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život a abyste věřili ve jméno Syna Božího."

Jan napsal svou první epištolu za tím účelem, aby věřící v Pána Ježíše věděli, že mají život věčný.

Jsou lidé, kteří tvrdí, že žádný nemůže vědět, že má život věčný, dokud neumře a nepostaví se před soudnou stolicí Boží. Pán Bůh sám nám však říká, že to vědět můžeme. Ten, kdo popírá, že věřící člověk může vědět, že má život věčný, ten také musí připustit, že první Janova epištola byla napsána nadarmo a tím pádem uráží i Ducha svatého, který je jejím pravým autorem. Apoštol Pavel říká: "Skrze toho každý, kdož věří, bývá ospravedlněn" (Sk 13,39). Každý, kdo věří v Pána Ježíše, může také vědět, že je ospravedlněn a to ve všech věcech. Může to vědět proto, že to říká Bůh ve svém slově. Jan opět říká: "Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, totiž těm, kteříž věří ve jméno jeho" (J 1,12). Zde máme jasné a neklamné prohlášení o tom, že každý, kdo přijímá Ježíše, stává se dítětem Božím. Proto každý věřící v Pána Ježíše může vědět, že je dítětem Božím. Může na tom stavět jako na tom nejpevnějším základě, protože jej Boží slovo o tom ujišťuje.

Lidé nemohou pochopit, jak může někdo mít jistotu o tom, že má život věčný. Tuto jistotu může skutečně získat na základě poznání svědectví, které sám Bůh osvědčil ve svém slově, v Bibli. Svědectví Bible je totiž svědectví Boží. To, co Bůh říká ve svém slově, je absolutní pravdou. Co říká Písmo, to říká sám Bůh. U Jana 3,36 je napsáno: "Kdož věří v Syna, má život věčný." Každý z nás přece ví, jestli věří v Syna Božího, či nikoliv, a také ví, jestli má onu pravou víru v Krista, která vede k jeho přijetí. Máme-li tuto víru v Krista, pak máme i Bohem předložené svědectví o tom, že máme věčný život, že jsou naše hříchy odpuštěny, a že jsme Božími dětmi. Při tom nikterak nezáleží na tom, jestli cítíme, že nám jsou hříchy odpuštěny, či nikoliv. Nejde o to, co cítíme, ale co Pán Bůh říká. Boží slovo je k tomu, aby mu bylo uvěřeno. Naše pocity nás mohou mnohdy zklamat. Je mnoho lidí, kteří pochybují o tom, že mají věčný život, že jsou jejich hříchy odpuštěny, a že jsou Božími dětmi jen proto, že to nikterak nepociťují. Jestliže však tyto věci necítíte, není to důvod k tomu, abyste o nich pochybovali.

Dejme tomu, milý čtenáři, že jsi byl odsouzen k vězení. Tvoji přátelé ti však vymohli prominutí trestu a přinesli ti písemný doklad. Přečteš si jej, dozvíš se o tom, že jsi skutečně omilostněn, ale budeš touto nečekanou zprávou tak překvapen a dojat, že si ani zřetelně neuvědomíš, co se vlastně stalo. Někdo k tobě přijde a otáže se tě: "Jsi skutečně osvobozen?" Co mu odpovíš? "Ano, jsem." On se tě znovu otáže: "A cítíš to vůbec, že jsi osvobozen?" Ty odpovíš: "Ne. Necítím vůbec, že bych byl osvobozen. Přišlo to tak nečekaně, že tomu sotva mohu věřit." Načež on se tě otáže: "Jak tedy můžeš vědět, že jsi osvobozen, když vůbec nic necítíš?" Ty po těchto slovech zvedneš doklad a řekneš: "Zde je to psáno." Teprve po nějakém čase, když si tento doklad mnohokrát znovu a znovu přečteš a uvěříš v jeho pravdivost, budeš nejen vědět, že je ti trest prominut, ale budeš to také cítit. Bible je tím Božím hodnověrným dokladem, který prohlašuje, že každý, kdo věří v Syna Božího, je ospravedlněn, má život věčný a stal se Božím dítětem. Jestliže se vás někdo zeptá, jak to víte,

že jsou vám odpuštěny hříchy, můžete říci: "Ano, vím to, protože to Bůh řekl." A jestliže se vás opět zeptá, odkud to víte, že jste Božími dětmi, zase můžete říci: "Ano, vím to, že jsem Božím dítětem, protože to Pán Bůh řekl." Stejně tak odpovíte na otázku, jak to víte, že máte věčný život? "Vím to, protože Boží slovo říká: Kdo věří v Syna, má život věčný." Jestliže věřím v Božího Syna, mám věčný život, protože to Pán Bůh zaslíbil. Možná, že to dosud nikterak nepociťujete, ale jestliže budete nad touto Boží pravdou uvažovat a věřit tomu, co Bůh říká, přijde čas, že to budete i cítit. Ten, kdo věří v Syna Božího a přitom pochybuje, že má věčný život, jako by tím pokládal Pána Boha za lháře. V 1. Janově epištole 5,10-12 čteme: "Kdož věří v Syna Božího, má svědectví sám v sobě. Kdož pak nevěří Bohu, lhářem jej učinil, neboť neuvěřil tomu svědectví, kteráž vysvědčil Bůh o Synu svém. A totož jest svědectví to, že život věčný dal nám Bůh a ten život v Synu jeho jest. Kdož má Syna Božího, má život, kdož nemá Syna Božího, života nemá." Kdokoliv tedy nevěří tomuto Božímu svědectví, pokládá Pána Boha za lháře.

Někteří lidé tvrdí, že je to troufalost, když někdo tvrdí, že je spasen a že ví, že má věčný život. Je to však troufalostí, jestliže člověk věří Bohu? Není větší troufalostí nevěřit Bohu a pokládat Jej za lháře? Jestliže věříte v Božího Syna a přitom pochybujete, že máte život věčný, činíte Boha lhářem. Když Pán Ježíš řekl hříšné ženě: "Odpuštěny jsou tobě hříchové" (Lk 7,48), zdaliž lze pokládat za troufalost, když tato žena šla a proklašovala: "Vím, že jsou mé hříchy odpuštěny?" Nebylo by větší troufalostí, kdyby v této chvíli ještě pochybovala o tom, že její hříchy byly skutečně odpuštěny? Jestliže Pán Ježíš říká, že jsou naše hříchy odpuštěny, pak není žádnou troufalostí, jestliže se tím chlubíme a toto vyznáváme. V Božím slově máme svědectví, jemuž můžeme věřit. "Skrze tohoto každý, kdož věří, bývá ospravedlněn" (Sk 13,39). "Kdož věří v Syna, má život věčný" (J 3,36). "Tyto věci psal jsem vám ... abyste věděli, že máte věčný život" (1J 5,13). Ujistěte se nejprve o tom, zdali skutečně věříte ve jméno Syna Božího a zdali jste Jej opravdově přijali. Jestliže jste tímto jisti, pak nepochybujte ani na okamžik o tom, že jsou vám odpuštěny hříchy, že jste se stali dětmi Božími a že máte věčný život. Když k vám přijde satan a začne vám našeptávat, že vaše hříchy nejsou odpuštěny, odkažte jej na slovo Boží a řekněte: "Pán Bůh prohlásil, že mé hříchy jsou odpuštěny a já proto vím, že jsou." Jistě, že jsou lidé, kteří tvrdí, že mají život věčný a přece nevěří opravdově v Pána Ježíše a ani Jej dosud nepřijali. Takoví žijí ve falešné jistotě. Jejich jistota není založena na neomylném Božím slově. Jestliže chceme získat jistotu spasení, musíme nejprve toto spasení přijmout. Mnozí nemají jistotu spasení jen proto, že dosud spasení nejsou. Jestliže jste však přijali Pána Ježíše tak, jak bylo naznačeno v 1. kapitole, jste spaseni, jste Božími dětmi a vaše hříchy jsou odpuštěny. Věřte tomu a radujte se z toho. Jestliže jste již dosáhli tohoto základu, pevně se jej držte. Nedejte se zviklat žádnými pochybnostmi. I když znovu klopýtnete a dopustíte se různých poklesků, jestliže jste opravdově přijali Pána Ježíše, povstanete ze svých pádů a budete mít jistotu, že jsou vaše hříchy odpuštěny, protože mezi vámi a Bohem nebude nic, co by vás rozdělovalo.

4. PŘIJETÍ DUCHA SVATÉHO

Když apoštol Pavel přišel do Efezu, našel zde malou skupinu 12 učedníků Kristových. Pavel mezi nimi našel něco, co jej hned na první pohled zarazilo. Není zde řečeno, co to bylo. Možná, že Pavel mezi nimi našel onu nadměrnou radostnost, jež se předpokládá u věřících, kteří žijí životem plného požehnání Kristova. Možná, že Pavla zarazila skutečnost, že je těchto učedníků jen 12 a pomyslel si, že by jich určitě muselo být daleko víc, kdyby tito byli tak opravdovými učedníky, jak se od nich očekává. Ať bylo však příčinou Pavlova sklíčeného dojmu cokoli, šel této věci přímo na kořen, položiv těmto učedníkům otázku: "Přijali-li jste Ducha svatého, uvěřivše?" (Sk 19,2). Vyšlo najevo, že tito učedníci ani Ducha svatého nepřijali, ba ani nevěděli, že by byl Duch svatý dán. Byli pokřtěni pouze křtem Janovým. Pavel jim tedy vyprávěl o tom, jak byl tento Duch vylit a poukázal jim na to, co mají činit, aby i oni tohoto Ducha přijali. Dříve než shromáždění skončilo, Duch svatý sestoupil na tyto učedníky. Od této chvíle měl vývoj událostí v Efezu zcela jiný spád. Došlo zde k velkému duchovnímu probuzení, jež zasáhlo celé město. "Tak mocně rostlo slovo Páně a zmocňovalo se" (Sk 19,20). Otázka, kterou Pavel položil těmto 12 mladým učedníkům v Efezu, by měla být položena všem mladým učedníkům Kristovým. "Přijali-li jste Ducha svatého?" Naplnění Duchem svatým totiž odkrývá tajemství radostného života, vítězství nad hříchem, údernosti modliteb a úspěšné služby. Každý, kdo opravdově přijal Pána Ježíše, musí mít Ducha svatého, přebývajícího v jeho srdci. Ale v mnohých věřících, i když v nich přebývá, je skryt někde vzadu v podvědomí. Je to něco celkem jiného, něco daleko lepšího, být naplněn Duchem svatým (Ř 8,9). Naplnění Duchem svatým ve smyslu Pavlových slov vždycky člověka silně poznamená. Přinese mu takovou radost, jakou dosud nikdy nezakusil a jež je odlišná ode všech radostí tohoto světa. Dá člověku hřejivý pocit, že Bůh vstoupil do jeho srdce. Přítomnost Ducha svatého vypůsobí časem také požehnané ovoce Ducha v rostoucím měřítku, jímž je: "Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, krotkost, věrnost, středmost" (Ga 5,22). Přítomnost Ducha svatého v našich srdcích se také projeví tím, že budeme puzeni k modlitbám a ke studiu Božího slova. Pomoc tohoto Ducha budeme zakoušet účinně i při svých svědectvích o Kristu, při úsilí přivádět druhé k Pánu Ježíši, při vyučování v nedělní besídce a při jakékoliv jiné práci pro Pána. Jste už naplněni Duchem svatým? Jestliže ne, pak mi dovoluňte, abych vám poukázal na to, jak toho dosáhnout?

1. Abychom mohli být naplněni Duchem svatým, musíme se *spolehnout na smrt Kristovu*, podstoupenou za nás na kříži, jako na jediný pevný základ, skrze nějž nám Bůh může odpustit všechny naše hříchy.
2. Abychom mohli být naplněni Duchem svatým, musíme odložit každý vědomý hřích. Musíme také prosit našeho nebeského Otce, aby nás skrz naskrz vyzpytoval a vyvedl na

světlo vše, co je v Božích očích nesvaté z našeho vnitřního i vnějšího života. Jestliže nám Pán toto ukáže, pak budeme muset odvrhnout vše, co se Pánu nelíbí, bez ohledu na to, zdali se to líbí nám či nikoliv. Abychom mohli být naplněni Duchem svatým, musíme se nadobro zřici všelikého hříchu.

3. Abychom mohli být naplněni Duchem svatým, musíme Krista veřejně vyznat před světem. Duch svatý není dán těm, kteří chtějí být tajnými učedníky, ale těm, kteří Pána Ježíše poslouchají a veřejně Jej před světem vyznávají.
4. Abychom mohli být naplněni Duchem svatým, musíme svůj život odevzdat cele a bez výhrad Bohu. Musíme, přijít ke svému Pánu a říci: "Zde jsem, můj Pane. Ty jsi mne koupil za nesmírnou cenu. Jsem Tvým vlastnictvím. Vzdávám se svého nároku konat svou vlastní vůli, sám si spravovat svůj život a kráčet svou vlastní cestou. Vydávám se cele Tobě se vším, co jsem a co mám. Pošli mne kam chceš, uži si mě, jak chceš, učiň se mnou, co chceš. Já jsem cele Tvůj." Jestliže Pánu Bohu něco odepřeme, i kdyby to byla věc sebenepatrnější, toto vše bude zmařeno. Jestliže však Pánu Bohu vydáme vše, pak On nám také dá vše, co má pro nás připraveno. Někteří lidé couvají před tímto plným vydáním se Pánu, ačkoliv toto plné vydání se Bohu znamená vydání se nekonečné Boží lásce. Znamená to vydání se milujícímu Otci, jehož láska jest nejen moudřejší než kteréhokoliv pozemského otce, ale je též něžnější nad lásku kterékoliv pozemské matky.
5. Abychom mohli být naplněni Duchem svatým, musíme o to se vši určitostí prosit. Pán Ježíš jednou řekl: "Poněvadž tedy vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávatí dětem svým, čím více Otec váš nebeský dá Ducha svatého těm, kteříž ho prosí?" (Lk 11,13). Proste Pána Boha, aby vám dal svého svatého Ducha a očekávejte, že tak učiní, protože to zaslíbil.
6. Abychom mohli být naplněni Duchem svatým, musíme mít víru, která bere Pána Boha za slovo. Bez ohledu na to, do jaké míry může být Boží slovo pozitivní vůči nám, osobní radost z něho můžeme mít jen tehdy, jestliže mu věříme. Pán Ježíš říká: "Začež byste koli, modlíce se, prosili, věřte, že vezmete a stanět se vám" (MK 11,24). Jestliže prosíte za dar Ducha svatého, prosíte podle vůle Boží a vy můžete mít jistotu, že máte prosby naplněné, které jste předkládali u víře Pánu (1J 5,14-15). Možná, že při tom nebudete nic zvláštního pociťovat. Nehledte však na své city, ale na Boží sliby. Věřte, že je vaše modlitba vyslyšena a že vám Pán Bůh dá to, co vám (zaslíbil. Získáte tak osobní zkušenost na základě víry v pouhé zaslíbení Božího slova.

Proto je dobré uvolnit se často ke ztišení, pokleknout a popatřit k Duchu svatému s novým odevzdáním celého svého života pod Jeho vládu a moc. Poproste Jej, aby ovládl vaše myšlenky, vaše představy, vaše city a tužby, vaše záměry a rozhodování, vaše slova i činy. Očekávejte, že tak učiní. Celé tajemství vítězného křesťanova života spočívá v tom, aby umožnil Duchu svatému, přebývajícímu v něm, svrchované právo a moc jej ovládat a řídit.

5. PATŘTE NA JEŽÍŠE

Jestliže máme konat s trpělivostí běh nám uloženého boje, pak musíme patřit stále na Ježíše (Žd 12,1-3). Jedno z nejúčinnějších tajemství křesťanovy trvalé radosti a stálého vítězství spočívá v tom, neztratit nikdy z dohledu Pána Ježíše.

1) Musíme patřit na Ježíše jako na zprostředkovatele našeho přijetí u Boha.

Satan se stále znovu a znovu snaží zmalomyslnět nás připomínáním našich hříchů a tím nás chce svést k pochybnosti o tom, zdali jsme dítky Božími a zdali budeme vůbec spaseni. Jestliže se mu podaří přimět nás k tomu, abychom stále jen dumali o svých hříších a poklescích, snadno nás zmalomyslní. Malomyslnost pak znamená ústup z duchovních pozic. Jestliže však patříme na to, nač Bůh hledí - totiž na smrt Pána Ježíše Krista, podstoupenou na našem místě pro usmíření všech našich hříchů, jichž jsme se kdy dopustili, nemusíme klesat na mysli a trápit se nad velikostí těchto hříchů. Budeme vidět, že tyto hříchy, jakkoliv jsou hrozně veliké, všechny jsou smazány pro drahou krev Pána Ježíše. Kdykoliv se satan snaží připomenout nám naše hříchy, připomeňme si Pána Ježíše, který nás vykoupil z moci hříchu, vzav na sebe naše zlořečenství (Ga 3,13). Ačkoliv jsme my všichni samá nespravedlnost, jsme pro zásluhy Kristovy učiněni spravedlivými v očích Božích, protože Pán Ježíš vzal všechny naše hříchy na sebe (2K 5,21). Všechny naše hříchy, které nám satan připomíná, Pán Ježíš jednou provždy vyřídil (1Pt 2,24, Iz 53,6).

Jestliže jste v tuto chvíli zkormouceni nad některým svým hříchem, jehož jste se dopustili ať v minulosti, či v přítomnosti, popatřte na Ježíšův kříž, uvěřte tomu, co Pán Bůh o Ježíši ve svém slově řekl a spolehněte se na to, že i vaše nepravosti, jež vás tolik sužují, byly uvrženy na Něho (Iz 53,6). Díky Bohu za to, že se takto postaral o likvidaci našich hříchů. Děkujte vroucně Pánu Ježíši za to, že nesl váš hřích za vás a netrapte se již více nad ním. Je projevem nevděčnosti, když někdo mudruje nad svými hříchy, které Pán Ježíš ve své nekonečné lásce již shladil. Patřte na Krista ukřižovaného za vás na Golgotě a budete moci žít v jasné záři Boží milosti. Tato Boží milost byla vám zprostředkována za velkou cenu. Vděčnost vás zavazuje k tomu, abyste v ní stále věřili a kráčeli v jejím světle.

2) Musíme patřit na Ježíše jako na zmrtvýchvstalého Spasitele, jemuž je dána všeliká moc na nebi i na zemi a který vás může na každý den a na každou hodinu uchovati ode všeho zlého.

Zápasíte s pokušením učinit něco špatného? Jestliže ano, připomeňte si, že Ježíš vstal z mrtvých, že nyní sedí na pravici Boží v nebesích, že má všelikou moc na nebi i na zemi a tudíž že vám i v tuto chvíli může dát vítězství. Vzpomeňte si na to, co říká Pán Bůh ve svém slově, když poukazuje na to, že "může dokonale spasiti všechny, přistupující skrze něj k Bohu" (Žd 7,25). Věřte tomu, že vám Pán Bůh může dát vítězství nad hříchem, který vás právě nyní ohrožuje. Poproste Jej, aby vám toto vítězství dal a očekávejte naň. Patříce takto na

vzkříšeného Krista s touhou po vítězství, můžete toto vítězství nad hříchem získat každého dne, každé hodiny, i každé chvíle. "Pamatuj, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých" (2Tm 2,8). Pán Bůh povolal každého z nás k vítěznému životu. Tajemství tohoto vítězného života spočívá ve stálém patření na vzkříšeného Krista. Patřením na ukřižovaného Krista docházíme odpuštění hříchů a pokoje s Bohem, ale patřením na vzkříšeného Krista dosahujeme vítězství nad mocí hříchu. Jestliže jste ztratili z dohledu vzkříšeného Krista a podlehli jste pokušení, vyznejte svůj hřích a vězte, že vám bude odpuštěn, protože to Pán zaslíbil. Pak znovu pohledte na zmrtvýchvstalého Ježíše a On vám dá vítězství.

3) Musíme patřit na Ježíše jako na toho, koho máme každý den následovat.

Pán Ježíš nám dnes, svým novodobým učedníkům říká totéž, co říkal kdysi svým tehdejším učedníkům: "Následuj mne!" Celé tajemství projevů opravdového křesťana lze shrnouti do těchto dvou slov: "Následuj mne!" "Kdo praví, že v něm zůstává, máť jakž On chodil, i tento choditi (1J 2,6). Jedna z příčin našeho častého klopýtání v životě je ta, že se snažíme následovat některého dobrého člověka, jehož mimořádně obdivujeme. Leč žádný muž ani žena, byť byli sebelepšími, nemohou být důvěryhodně následováni. Jdeme-li ve šlépějích člověka, nepochybně zabloudíme. Na světě žil jen jeden dokonalý člověk - Ježíš Kristus. Jestliže budeme následovat některého jiného člověka, pak budeme pravděpodobněji napodobovat jeho chyby než jeho přednosti. Patřme však na Ježíše a jenom na Ježíše, neboť On je jediným bezpečným vůdcem.

Jestliže se někdy octnete v nejistotě, co a jak činit, položte si prostou otázku, co by činil Pán Ježíš na vašem místě. ' Proste Pána Boha, aby vám to skrze svého svatého Ducha ukázal. Zhloubte se nad Biblií a zkoumejte, jak si Pán Ježíš počínal v podobných situacích. Následujte Jej v tom. I kdyby se vám někdy zdálo, že nikdo Pána Ježíše nenásleduje, následujte Jej vy. Neutrácejte svůj čas kritikou těch, kteří Pána Ježíše nenásledují. Hleďte, abyste Jej následovali především vy sami. I vám platí Ježíšova slova: "Co tobě po tom? Ty pojď za mnou" (J 21,22). Není vaší věcí se zabývat otázkou, jak by měli druzí následovat Ježíše. Otázkou pro vás je, jak vy sami Ježíše následujete. Jde tedy prostě o následování Pána Ježíše. Mnohé složité otázky vás mohou zaměstnávat, ale i ty nejsložitější z nich se vyjasní, jestliže budete odhodláni celým srdcem Pána Ježíše následovat. Satan se bude snažit vám našeptat: "Jen se podívejte, takový zbožný člověk a on dělá to či ono." Na vás je, abyste odpověděli: "Do toho mi nic není, co ten či onen člověk dělá nebo nedělá. Já chci jednat tak, jak by jednal Pán Ježíš na mém místě." V takovémto životě je úžasná svoboda. Cesta následování Pána Ježíše je cesta přímá a rovná. Naproti tomu cesta těch, kteří pozorují jednání druhých a z nich si berou příklad, je cestou plnou zákrutů, zatáček a nástrah. Proto patřte jen na Ježíše. Následujte Jej s důvěrou, kamkoliv vás povede. To je ta stezka spravedlivých, jenž "jest jako světlo jasné, kteréž rozmáhá se a svítí, až se ukáže pravý den"

(Př 4,18). Pán Ježíš je světlo světa a každý, kdo Jej následuje, nebude chodit v temnostech, ale bude mít světlo života (J 8,12).

6. PŘÍSLUŠNOST K CÍRKVI

Žádný křesťan, ani mladý, ani starý, nemůže vésti zdařilý křesťanský život bez obecenství s jinými věřícími. Církev je Božským zřízením, ustaveným přímo Pánem Ježíšem Kristem. Je to jediné zřízení, které trvá. Všechny ostatní instituce vznikají a zanikají. Objeví se, splní určité poslání a zase zmizí. Církev však trvá a bude trvat až do konce. Naplňují se slova Ježíšova: "a brány pekelné ji nepřemohou" (Mt 16,18). Církev však není společností světců, ale sestává z nedokonalých mužů a žen a proto je i nedokonalým zřízením. Nicméně, je Božského původu a Pán Bůh ji miluje. Každý věřící člověk by si měl proto uvědomit, že jeho místo je v církvi, že má toto místo zaujmout a vzít na sebe i patřičnou zodpovědnost.

Pravou církev Boží tvoří všichni opravdoví věřící lidé, všichni ti, kdož jsou živou vírou spojeni s Pánem Ježíšem Kristem. V přítomné době je tato církev organizačně rozložena na celou řadu sekt a lokálních církví, přesto však vzdor tomuto rozdělení tvoří jednu pravou církev. Má jednoho Pána, Ježíše Krista, jednu víru, víru v Něj, Spasitele, Božského Pána a Krále, a jeden křest, v němž jsme pokřtěni skrze Ducha svatého v jedno tělo (1K 12,13; Ef 4,4-5). Každý jednotlivý křesťan však potřebuje obecenství se spoluvěřícími. K zprostředkování tohoto obecenství slouží právě církev. Jestliže se budeme stranit všech organizovaných církví v domnění, že budeme moci mít širší obecenství s věřícími všech církví, oklamáváme sami sebe. Budeme postrádat pomocnou ruku, jíž nám může nabídnout církev, k níž se hlásíme. Znal jsem celou řadu významných lidí, kteří se distancovali od příslušnosti k organizovaným církvím, ale neznám z nich ani jediného, kdo by ve svém duchovním životě nějak neutrpěl. Když se o Letnicích v Jeruzalémě obrátilo ke Kristu 3000 lidí, byli všichni pokřtěni a připojili se k církvi (Sk 2, 42). Čtete o nich: "I zůstávali v učení apoštolském, a v společnosti, a v lámání chleba, a na modlitbách." Jejich příklad je hodný následování. Jestliže jste opravdově přijali Pána Ježíše Krista, vyhledejte co možná nejdříve společnost lidí, kteří Jej také přijali a připojte se k ní.

V některých místech ovšem není možnost výběru církve, protože tam je jen církev jedna. Jinde, kde člověk má možnost výběru, klade si opět otázku: "Ke kterému útvaru věřících se připojím?" Nepromrhejte však čas hledáním nějaké dokonalé církve. Dokonalá církev na světě neexistuje. Jestliže se nebudete chtít připojit k žádné církvi do té doby, než najdete nějakou dokonalou církev, pak se zřejmě nepřipojíte k žádné a budete patřit k církvi, v níž budete vy sám jediným členem, a ta bude ze všech nejhorší. Já osobně bych raději patřil k té nejchatrnější církvi, jaká existuje, než abych nepatřil k žádné. V době apoštola Pavla byla církev velice nedokonalou institucí. Jen si přečtete třebaš epistolů ke Korintským a uvidíme,

kolik v tomto sboru bylo duchovní bídy. Přesto apoštola Pavla nikdy ani nenapadlo, aby poradil některému z věřících v Korintu, aby vystoupil z této nedokonalé církve. Pravda, vybízel členy sboru, aby se oddělovali od pohanů a netáhli jha s nevěřícími (2K 6, 14-18), ale neřekl jediného slova o tom, že by měli vystoupit z církve, jakkoliv porušené a chatrné. Pravda, vybízel věřící, aby se nesměšovali s lidmi, kteří vedli pohoršivý život (1K 5,11-12), ale nevybízel je k tomu, aby vystoupili z korintského sboru proto, že se tito převrácení lidé dosud od nich neoddělili. Jestliže se vám nepodaří nalézt vzornou církev, zvolte tu, která se vám jeví jako nejlepší. Připojte se k církvi, v níž se věří Božímu slovu a kde toto je také v pravdě zvěstováno. Vystříhejte se takových církví, které podřívají víru v Bibli jako ve zjevené Boží slovo a jediný spolehlivý základ duchovního života. Připojte se k takové církvi, kde vane duch modliteb a kde se konají živá modlitební shromáždění. Připojte se k takové církvi, která projevuje živý zájem o záchranu hynoucích duší, kde je věnován zájem a péče mladým lidem, kde kazatel i členové mají lásku k chudým a zavrženým a kde církev vážně myslí na své misijní poslání ve světě, řídíce se zásadou Pána Ježíše "hledat a spasit to, což bylo zahynulo" (Lk 19,10). Zvolte si takovou denominaci, která je nejbližší vašim ideálům a duchovním potřebám. Lépe jest ovšem připojit se k nějaké živé církvi, byť vzdálenější, než k nějakému mrtvému sboru v místě vašeho bydliště. Žijeme v době, kdy rozdíly mezi jednotlivými denominacemi jsou stále menší a menší a nemají často ani praktického významu.

Jestliže nemůžete najít takový sbor, jenž odpovídá podmínkám výše uvedeným, vyhledejte takový, který jim stojí nejbližší. Vstupte do něj a snažte se svými modlitbami a prací povznést jej tak, aby se přiblížil vašim představám duchovně živého sboru. Nedejte se svést ke kritice církve a jejích služebníků. Varujte se všeho pochybeného a závadného. Pokud je možno, snažte se o nápravu. Neklesejte na mysl, jestliže se vaše náprava nepodaří během týdne, měsíce či roku. Trpělivá láska, modlitebný život a upřímná snaha jistě přinesou časem své ovoce. Vaše stýskání, reptání, případně i váš odchod nepřivodí nic dobrého. Ba naopak. Nad vašimi zásadami a pravdami, které jste propagoval, bude položen veliký otazník.

7. STUDIUM PÍSMÁ

Ke zdravému vývoji duchovního života nic není tak důležité, jako pravidelné, systematické studium Písma. V duchovním životě, stejně tak jako v životě fyzickém platí zásada, že naše zdraví závisí na tom, co jíme a jak mnoho jíme. Strava pro naši duši je obsažena v knize nazvané Bible. Každý dobrý služebník evangelia bude se jistě snažit, aby sytil naši duši Božím slovem, ale to nestačí. Kazatel nás může sytit jen jednou či dvakrát do týdne, my však potřebujeme být syceni každý den. Také nemůžeme, být závislí jenom na stravě, poskytnuté nám od druhých. Musíme se naučit sytit sami sebe. Jestliže budeme sami studovat Bibli tak, jak bychom měli, staneme se do značné míry nezávislími na lidských učitelích. I když by nás

postihlo takové neštěstí, že by naším kazatelem byl člověk, který nemá plné jasno v Božích pravdách, neutrpíme žádnou úhony.

Žijeme v době, kdy se rozmáhá všelijaké bludné učení. Jen ten křesťan bude uchráněn od všelikého bludu, který sám pro sebe každý den studuje Bibli. Apoštol Pavel varoval starší ve sboru v Efezu, že přijde brzy čas, kdy do církve vniknou vlci hltaví, kteří nebudou odpouštět stádu. Ba, i ze sboru samého povstanou lidé, kteří budou mluvit převrácené věci, aby obrátili učedníky po sobě. Pavel jim však poukazuje na to, jak mohou tuto nebezpečnou dobu bez úhony přestát. Říká jim: "Poroučím vás Bohu a slovu milosti jeho, kterýžto mocen jest vzdělati vás a dáti vám dědictví mezi všemi posvěcenými" (Sk 20,29-32). Později apoštol Pavel ve svém dopise Timoteovi, biskupovi církve Efezské připomíná, že "zlí lidé a svůdcové půjdou od zlého v horší, i jiné v blud uvodíce, i sami bludem pojati jsouce" (2Tm 3,13). Dále však apoštol Pavel Timoteovi a jeho spoluvěřícím poukazuje na to, jak mohou být uchráněni od zlého v dobách vzrůstajícího nebezpečí. Oním bezpečným štítem, za nímž lze se s jistotou skrýt, je Boží slovo, které nás činí moudrymi ke spasení (2Tm 3,14-15). Apoštol dále dodává: "Všeliké Písmo od Boha jest vdechnuté a užitečné k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti, aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový" (2Tm 3,16-17). Toto vše lze dosáhnout studiem Písma. Jím získáváme jasné poznání, jsme přivedeni k poznání hříchů i cesty odpuštění, učíme se kázni a životu spravedlnosti, skrze ně získáváme schopnost činit dobré skutky. Naše duchovní zdraví, náš růst, naše síla, naše vítězství nad hříchem, naše poznání pravdy, naše radost a pokoj v Kristu, naše očištění od vnějších i vnitřních hříchů, naše způsobilost ke službě, prostě všechno závisí do určité míry na studiu Božího slova. Ten kdo zanedbává čtení Bible, ten ve svém křesťanském životě zpravidla ztroskotává. Jen ten, kdo studuje Písmo správným způsobem a v pravém duchu, může mít zdar ve svém křesťanském životě. Tato skutečnost nás staví před důležitou otázkou: "Jak tedy správně studovat Bibli?"

1. **Studuj ji denně** (Sk 17, 11). Toto je nesmírně důležité. Bez ohledu na to, jaké metody čtenář při studiu Bible používá, bez ohledu na to, kolik času tomuto studiu věnuje, zůstává faktem, že nejlepší výsledky docíljuje ten, kdo se řídí zásadou, nevynechat ani jediný den bez vážného ztišení se nad Písmem. To je osvědčená pravda. Den, který strávíme bez pohledu do Písma je vždycky dnem, kdy jsou dokořán otevřeny dveře pro hřích a mylné kroky. Já sám bych se neodvážil- žít ani jediný den bez slyšení hlasu Božího, který ke mně zaznívá ze stránek Bible. V tomto bodě mnozí křesťané ztroskotávají. Nestarají se vážně o svůj duchovní růst a často bez výčitek prožijí den nebo dokonce i několik dní, aniž by se ztišili před tváří Boží a dovolili Pánu Bohu, aby k nim skrze své slovo promlouval. Evangelista Moody jednou příhodně poznamenal: "Při modlitbě my hovoříme k Bohu. Při studiu Bible Bůh hovoří k nám. Měli bychom Pánu Bohu umožnit, aby nám toho pověděl co nejvíc."

Měli bychom si každého dne oddělit určitý čas pro studium Božího slova. Neodvážím se navrhnout jako pravidlo, abychom měli pročíst denně několik kapitol. To by mohlo vést k nežádoucímu spěchu a povrchnímu čtení bez soustředění myšlenek. Lépe je stanovit si určitý čas k dennímu ztišení nad Bibli. Někteří mohou věnovat studiu Písma více času než druzí, ale nikdo by mu neměl věnovat méně než 15 minut denně. Stanovím záměrně takto nízkou časovou hranici, aby nikdo nemusel být odrazen stýskat. Kdyby mladý křesťan měl studiu Písma věnovat hodinu či dvě hodiny, někteří, kdož nemohou tolik času studiu věnovat, by snadno ztratili odvahu a propadli" malomyslnosti. Zním celou řadu lidí, velice zaměstnaných, kteří si první hodinu každého dne vyhrazení pro studium Božího slova. Ba, znám některé, kteří věnují Bibli každé ráno 2 hodiny. Je také důležité, určit si ke studiu Bible vhodný čas. Nejvhodnější doba je ovšem ráno. Pokud je to jen možné, měli bychom na to pamatovat. Nejnevhodnější dobou vůbec je pozdní večer anebo noc. Jistě že je dobré věnovat i večer, dříve než se uložíme ke spánku, několik chvil ku čtení Bible, aby Boží hlas byl tím posledním hlasem, který uslyšíme, dříve než usneme. Hlavní tíhu biblického studia bychom měli na sebe vzít zrána, kdy naše mysl bývá nejsvěžejší a také nejschopnější. Ať si zvolíte ke studiu Bible jakoukoliv dobu, měla by být posvátně dodržovaná pro tento účel.

2. **Studuj Bibli systematicky.** Povrchní, namátková četba Bible bývá často jen promarněním času. Tentýž čas věnovaný systematickému studiu Bible přináší daleko lepší výsledky. Mějte své vyhrazené místo ke studiu Bible a mějte také jasný studijní plán. Pro mladého křesťana je nejvhodnější, když začne své studium Bible u Janova evangelia. Když jste si toto už přečetli, pak je čtěte znovu a zase znovu, až je přečtete pětkrát. Pak si přečtete pětkrát Lukášovo evangelium tím samým způsobem. Pak si přečtete pětkrát Skutky apoštolské, pětkrát 1. epištolu k Tessalonicenským, pak pětkrát 1. Janovu, pak pětkrát Římanům a pětkrát Efezským.

Až toto budete mít za sebou, budete schopni zahájit důkladnější biblické studium.

- a) Dobrou metodou je začít v knize Genesis a pozorně pročítat kapitolu za kapitolou. Přečtete si pozorně několikrát každou kapitolu a pak si u každé kapitoly zodpovězte tyto otázky:
- 1) Co je hlavním námětem kapitoly? Pokuste se vyjádřit její obsah jedinou větou.
 - 2) Na kterou biblickou pravdu je v této kapitole položen důraz? Která pravda je zde nejzřetelněji vyslovena?
 - 3) Které je nejdůležitější poučení z této kapitoly?
 - 4) Který je v ní nejvýznamnější verš?

5) Které jsou hlavní postavy této kapitoly? V čem tato kapitola poukazuje na Pána Ježíše?

Proberte si tímto způsobem celou Bibli.

b) Jiná, důkladnější metoda, jež může přinést velký užitek, je **studium Písma po kapitolách**. Tuto metodu však nelze uplatnit u každé kapitoly Bible. Chcete-li použít této metody, řiďte se těmito zásadami:

1) Přečtěte si každou kapitolu, jíž hodláte studovat, pětkrát. Z toho alespoň jednou nahlas. Při každém novém pročtení objevíte něco nového.

2) Rozdělte si každou kapitolu podle obsahu na skupiny veršů. Pro každou takovouto skupinu najděte vhodné pojmenování. Jako příklad uveďme si třeba 1. Janovu 5. kapitolu. Tuto kapitolu si můžete rozdělit následovně:

I.	skupina: verše 1-3:	Nebeský původ věřících.
II.	skupina: verše 4-5:	Slavné vítězství věřících.
III.	skupina: verše 6-10:	Pevný základ víry věřících.
IV.	skupina: verše 11-12:	Převzácné bohatství věřících.
V.	skupina: verš 13:	Požehnaná jistota věřících.
VI.	skupina: verše 14-15:	Neochvějná důvěra věřících.
VII.	skupina: verše 16-17:	Velký úkol a zodpovědnost věřících.
VIII.	skupina: verše 18-19:	Dokonalá jistota věřících.
IX.	skupina: verš 20:	Drahocenné poznání věřících.
X.	skupina: verš 21:	Trvalá povinnost věřících.

3) Zznamenejte si podstatné rozdíly mezi různými překlady.

4) Poznamenejte si ústřední myšlenky celé kapitoly.

5) Pořídte si seznam osob zmíněných v uvedené kapitole, a pokud lze tak učinit, proveďte jejich zevrubnou charakteristiku.

6) Vyvodte nejdůležitější poučení z této kapitoly.

7) Najděte ústřední pravdu v této kapitole.

8) Určete nejdůležitější verš kapitoly, je-li to možné.

9) Pokuste se vyhmátnout ten nejlepší verš. Poznamenejte si jej a naučte se mu nazpaměť.

10) Poznamenejte si, jaký nový poznatek jste si osvojili z této kapitoly.

- 11) Poznamenejte si též, která vámi již dříve poznaná pravda vám nyní v novém světle vynikla.
- 12) Poznamenejte si, k jakému závěru jste došli při zhodnocení studia příslušné kapitoly.

Také vám jistě bude sloužit k užtku, když čas od času vystřídáte různé metody studia Bible.

- c) Jinou vhodnou metodou studia Bible je **metoda tematická**. Tuto metodu s oblibou používal Moody. Stanovte si hlavní témata biblického učení, jako: Duch svatý, modlitba, krev Kristova, hřích, soud, milost, ospravedlnění, znovuzrození, posvěcení, víra, pokání, charakter Pána Ježíše, vzkříšení Kristovo, nanebevstoupení Pána Ježíše, druhý příchod Kristův, jistota spasení, láska Boží, láska (k Bohu, ke Kristu, ke křesťanům, ke všem lidem), nebe, peklo. Prostudujte každý jednotlivý námět na základě všech biblických statí a pohledů.
3. **Studuj Bibli souhrnně.** Mnozí čtenáři Bible se dopouštějí velké chyby, jestliže z Bible čtou jen určité oblíbené části. Tímto způsobem nezískají ucelené biblické poznání. Nedostanou se k poznání některých velice důležitých biblických pravd. Proto je dobré pročitat celou Bibli, znovu a znovu, vždy část ze Starého zákona a zase část z Nového zákona. Přečtěte si také každý den pozorně alespoň jeden žalm.

Je také dobré, když si můžeme přečíst určité biblické knihy souvisle, při jednom posezení. Pravda, u některých biblických knih zabere nám to čas jedné až dvou hodin, ale jsou i takové knihy, které snadno přečteme během několika minut. Kratší knihy doporučuji přečísti několikrát za sebou.
 4. **Studuj Bibli pozorně.** Při její četbě nespěchej. Jednou z největších chyb při čtení Bible je rozržitost a spěch. Působení Bible spočívá v pravdách, které obsahuje, Bible v sobě neskrývá žádnou magickou moc. Je lépe přečíst si pozorně jeden verš, než proběhnout bezmyšlenkovitě několik kapitol. Někdy narazíte na verš, který vás zastaví. Zdržte se u něj a přemýšlejte o něm. Poznamenejte si, co vás při čtení Bible nejvíce zaujme. Uvažujte nad tím, co jste si zaznamenali. Pán Bůh vyslovuje své blahoslavenství nad člověkem, který "v zákoně jeho přemýšluje dnem i nocí" (Ž 1,2). Je pozoruhodné, jak se takový biblický verš člověku otevře a vyjasní, jestliže jej čteme znovu a znovu, vážíce každé jednotlivé jeho slovo ve snaze pochopit jeho plný význam a smysl. Snažte se zapamatovat si z Písma to, co vás nejvíce zaujalo. Žalmista říká: "V srdci mém skládám řeč tvou" (Ž 119,11). I my bychom se měli tomuto umění naučit. Když si vstípíte v paměť určitý významný verš, snažte se zapamatovat si i místo, kde je tento verš zapsán.

5. **Studuj Bibli porovnáváním.** To znamená, srovnávejte Písmo s Písmem. Nejlepším komentářem k Bibli je Bible samotná. Kdekoliv v Bibli naleznete nějaký obtížný verš, určitě tam najdete i odkazy, které tento verš osvětlují anebo i vysvětlují. Také je užitečné porovnávání dvou odlišných biblických překladů.
6. **Studuj Bibli s vírou,** že Bible je skutečně Božím slovem. Apoštol Pavel věřícím v Tessalonice napsal: "Protož i my činíme díky Bohu bez přestání, že přijavše slovo Boží, kteréž jste slyšeli od nás, přijali jste ne jako slovo lidské, ale jakož v pravdě jest, jako slovo Boží, kteréžto i dílo své působí ve vás věřících" (1Te 2,13). Šťasten ten, kdo přijímá slovo Boží jako tito věřící v Tessalonice, totiž jako pravé Boží slovo. V takových pak slovo Boží také mocně působí. Bible je Božím slovem a proto můžeme z ní načerpat mnohem větší užitek a zbohacení, než z kterékoliv jiné knihy. Někteří lidé tvrdí, že máme studovat Bibli jako kteroukoliv jinou knihu. Do určité míry je to pravda, ale v jisté míře je to též velký omyl. Pravda, Bible se v podstatě neliší od jiných knih, nalezneme v ní stejné gramatické zásady a literární skladbu, jako v jiných knihách, přesto však je Bible knihou zcela odlišnou a jedinečnou. Bible je slovem Božím a to se nedá říci o žádné jiné knize. O tom se může každý poctivý člověk přesvědčit. Proto nelze Bibli studovat stejnými metodami jako jiné knihy. Bibli nutno studovat jako Boží slovo. S tím je spojeno 5 důležitých věcí:
- a) Studiu Písma je zapotřebí věnovat *větší péči, pozornost a zájem* než studiu jiných knih. Je jistě důležité poznat smýšlení člověka. Mnohem důležitější však je poznat smýšlení Boží. Bible je knihou, z níž můžeme velice dobře poznat, jak Pán Bůh o nás smýšlí a jak se na nás dívá. Bible je knihou, v níž Bůh zjevuje svoje myšlení.
 - b) Je také zapotřebí, abychom si pravdy zjevené v Bibli *přivlastnili a byli ochotni se jim podřídit*. Proti některým pravdám Bible budeme mít možná určité výhrady, budou se nám jevit jako nepřijatelné, nicméně, měli bychom je přijmout, poněvadž to jsou pravdy Boží. Je nesmyslné a pošetilé chtít kritisovat věčné Boží pravdy svým omezeným, porušeným rozumem. Když malý chlapec pohrdá moudrými výroky svého otce jen proto, že je nemůže svým dětským rozumem pochopit, nepočíná si jako filosof, ale jako blázen. I ti největší myslitelé lidstva jsou ve srovnání s věčným Bohem jen dětmi. Každý, kdo pohrdá Božími výroky, zaznamenanými v Božím slově, protože je svou dětskou myslí nemůže pochopit, nepočíná si jako filosof, ale jako blázen. Jestliže uznáme jednou Bibli za slovo Boží, pak její učení a pravdy jsou mimo vší polemiku a diskusi.
 - c) Rovněž je zapotřebí *plně se spolehnout na zaslíbení Písma* a to v jejich šíři i délce, hloubce i výši. Ten, kdo studuje Bibli jako Boží slovo, bude považovat

každé Boží zaslíbení za hodnověrné, i když bude nad jeho pochopení. Vždy bude moci říci: "Bůh, který nemůže klamat, mi toto zaslíbil a já na to spoléhám". Zznamenejte si Boží slib, který jste si osobně přivlastnili. Vyhlížejte ke svému věčnému Otci každý den pro nějaký nový slib. On vám dává na každý den bohatství své slávy k dispozici (Fp 4,19). Neznám žádný lepší způsob jak lze duchovně bohatnout, než ten, vyhlížet denně s touhou po Božích slibech, získávat je a osobně si je přivlastnit.

- d) Též *poslušnost* je nezbytná. "Bud'tež pak činitelé slova, a ne posluchači toliko, oklamávající sami sebe" (Jk 1,22). Nic tolik nepomáhá k porozumění biblickým pravdám jako ochota poslouchat Boží slovo a řídit se jím. Pán Ježíš řekl: "Bude-li kdo chtít vůli jeho činiti, tenť bude uměti rozeznati" (J 7,17). Tomu, kdo se Pánu Bohu vydá k poslušenství, tomu on otevře oči k porozumění. "Jestliže oko tvé bude sprostné (t. j. když naše vůle bude poddána vůli Boží), pak všecko tělo tvé světlé bude. Jestliže však oko tvé bude nešlechtné (t. j. budeme-li sloužit dvěma pánům a nebudeme plně vydáni jedinému Pánu, Bohu), všecko tělo tvé tmavé bude" Mt 6,22-24). Mnohý oddíl, který se vám zdá zahalen temnotou, by se vám osvítil jako den, kdybyste byli ochotni všechno to, čemu vás Bible učí, poslouchat. Každý příkaz, který v Bibli objevíme, je určen k tomu, abychom jej hned poslušně naplnili. Je pozoruhodné, jak člověk brzy ztratí chuť ke čtení Božího slova a jak snadno se stává naše mysl zatemněná, jestliže v některém bodě neposlechneme příkazu Písma a přestaneme se jím řídit. Poznal jsem mnoho lidí, kteří milovali Bibli a užitečně Pánu Bohu sloužili, ale jakmile projevíli neochotu podřídit se některým Božím požadavkům a poslechnout Boží slovo, jejich láska k Božímu slovu začala upadat, stávali se neochotnými k určité službě a pak upadali čím dál víc a víc od jasného poznání pravdy. Naproti tomu nic tak netříbí mysl jako poslušnost Božího slova. Zatímco neposlušnost zatemňuje mysl, poslušnost ji osvěcuje. Poslušnost pravdě již jste poznali otvírá dveře k poznání dalších pravd. Neposlušnost jedné jediné pravdy zatemní mysl i pro všechny další pravdy. Usilujte proto o čistou, pohotovou, důslednou a radostnou poslušnost každého Božího příkazu, obsaženého v Bibli. Vyhlížejte stále po nových rozkazech svého nebeského Krále. Všechno požehnání závisí na tom, zdali budete Božích příkazů poslušní, či nikoliv. Boží příkazy nám ukazují jak cestu ke zdařilému životu zde na světě, tak i k budoucí slávě v nebesích.
- e) Konečně studium Božího slova má nás uvést k posvátnému ztišení před tváří Boží v poznání, že *k nám z Bible mluví přímo a bezprostředně svatý Bůh*. Proto, když otvíráte Bibli, vždy si buďte vědomi toho, že se nacházíte v Boží

přítomnosti a že k vám chce promlouvat váš Bůh. Uvědomte si, že Pán Bůh k vám mluví tak, jako by stál osobně přítomen vedle vás. Nic člověka při studiu Bible tak neosvěží a nevzpruží jako vědomí, že k němu hovoří přímo svatý Bůh. V tomto smyslu se studium Písma stává chvílí osobního obecenství s Bohem. Z této požehnané výsady těžila Marie z Betanie, když seděla u nohou Ježíšových, naslouchající jeho slovům. Kdybychom četli Bibli jako Boží slovo, cítili bychom Boží přítomnost a pak bychom se také radovali z výsady, že můžeme sedět u nohou Ježíšových a slyšet Jeho hlas na každý den. Čtení Božího slova, které často bývá jen mechanickým vykonáváním naší křesťanské povinnosti by se proměnilo v radostnou výsadu. Otvírali bychom svou Bibli s radostným napětím a očekáváním toho, co nám Pán Bůh poví. Někdy nám může k vědomí Boží přítomnosti pomoci, když budeme čísti Bibli na kolenou. Z vlastní zkušenosti mohu potvrdit, že Bible ke mně začala hovořit novým způsobem, když jsem ji četl na kolenou.

7. **Studuj Bibli s modlitbou.** Pán Bůh, který je autorem Bible, je ochoten skrze ni k nám mluvit, jestliže Jej o to budeme prosit. Tomu, kdo vážně a s vírou se se žalmistou modlí: "Otevři oči mé, abych spatřoval divné věci ze zákona tvého" (Žalm 119, 18), tomu Pán oči otevře a on v Božím slově spatří takovou krásu a divy, o nichž dříve neměl ani potuchy. Po každé, když otvíráme Bibli, i kdyby to bylo jen na pár minut, prosme Pána Boha za to, aby nám dal bystrý a vnímavý duchovní zrak, abychom mohli proniknout do tajů Písma. Věřte, že Pán Bůh vám to chce dát. Kdykoliv narazíte na nějaké nesnadné místo v Bibli, položte je před tvář Boží a čekejte, že Pán Bůh na ně vrhne své světlo. Jak často si posteskneme, když narazíme na nějakou těžkou stať: "Oh, kdybych měl u sebe někoho, kdo by mi uměl takovýto oddíl vyložit!" Vězte, že Pán Bůh je stále přítomen. On rozumí Bibli lepší, než kterýkoliv lidský učitel. Předložte onen těžký text před Něj a prostě Jej za to, aby On sám vám jej vyložil. Pán Ježíš řekl: "Když přijde ten Duch pravdy, uvedeť vás ve všelikou pravdu" (J 16,13). Je velkou výsadou i toho nejposlednějšího křesťana, že může mít Ducha svatého za svého pomocníka a rádce při studiu Bible. Znal jsem mezi věřícími velice prosté lidi, kteří neměli téměř žádné vzdělání a přece vytěžili ze své Bible mnohem víc, než ti největší theologové, jaké jsem kdy poznal. To proto, že tito lidé při svém studiu Písma měli Ducha svatého za učitele a rádce. Biblické komentáře a výklady mohou být často k velikému užítku, nicméně daleko větší cenu má to, když věřící při svém studiu Písma počítá s Duchem svatým jako se svým pomocníkem a učitelem.
8. **Využij volných chvílí ke studiu Bible.** Téměř každý člověk ztrácí mnoho minut drahocenného času jízdou ve vlaku a v tramvajích, čekáním na oběd v restauracích a

podobně. Noste s sebou kapesní Bibli neb Nový zákon a využijte vzácných chvil volného času k tomu nejlepšímu účelu, naslouchání Božímu hlasu.

9. ***Ukládejte pečlivě slovo Boží ve své mysli a svém srdci.*** Slovo Boží vás ochrání od hříchu (Ž 119,11), a falešného učení (Sk 20,29-30.32; 2Tm 3,13-15), naplní vaše srdce radostí (Jr 15,16) a pokojem (Ž 85,8), dá vám vítězství nad hříchem (1Jan 2,14) i zmocnění k modlitbám (J 15,7), učiní vás moudřejšími nad starce a nepřátele (Ž 119, 98.100.130) a učiní vás způsobilé ke každému dobrému skutku (2Tm 3,16-17). Pokuste se tedy o to. Snažte se zapamatovat si nejen určité důležité verše, ale také označení kapitoly a verše, abyste mohli příležitostně při rozhovorech s lidmi ukázat prstem na konkrétní biblickou pravdu.

8. OBTÍŽNÁ MÍSTA V BIBLI

Každý mladý křesťan dříve či později narazí při čtení Bible na obtížná místa, jež nebude moci pochopit a jimž bude i nesnadno věřit. Pro mnohé mladé křesťany takováto místa jsou vážnou překážkou k dalšímu zdárnému rozvoji jejich křesťanského života. Jejich víra často celé dny, týdny i měsíce prochází obdobím částečného neb úplného zatmění. Zde je velice zapotřebí moudré rady. Nechceme nikterak zakrývat skutečnost, že obtížná místa v Bibli existují. Otevřeně to přiznáváme a upozorňujeme na to. Jak se ale vyrovnáme s těmito obtížnými, nejasnými místy, na něž každý bedlivý čtenář Bible dříve či později narazí?

1. *S obtížnými texty v Bibli nutno počítat.* Někteří lidé jsou překvapeni a zmateni tím, když takováto místa v Bibli objeví. Já bych však byl více překvapen a zmaten, kdyby jich tam nebylo. Co je vlastně Bible? Je to zjevení myšlení a vůle, charakteru a podstaty nekonečně velkého, dokonale moudrého a absolutně svatého Boha. Komu toto zjevení je dáno? Dostává se pomíjejícím bytostem, jako jsi ty a já. Je dáno nedokonalým lidem s nedokonalými schopnostmi, charakterem i duchovní vnímavostí.

Proto je zcela přirozené, že v Bibli musí být obtížná místa, když je tato dána do rukou tak nedokonalým bytostem, jakými jsme my, lidé. Když chce pomíjitelný člověk pochopit něco nepomíjitelného a věčného, dostane se zcela přirozeně do konfliktu s velkými obtížemi. Chce-li nevědomý člověk svou dětskou myslí a omezeným rozumem pochopit podstatu a zákony dokonalého, věčného Boha, budou se mu zcela určitě mnohé Boží pravdy zdát absurdními a nelogickými. Když hříšná bytost uslyší nároky a požadavky bytosti absolutně svaté, není schopna jim porozumět a uráží se na nich. Nejasnosti a obtíže v Bibli tudíž jenom potvrzují její vyšší, božský původ. Kdyby mi někdo podal knihu, v níž by bylo všechno tak jasné jako násobilka a řekl by: "Toto je slovo Boží, v němž Pán Bůh zjevuje svoji vůli a svou moudrost", potřásl bych hlavou a řekl bych: "Tomu nevěřím. Zde je vše příliš jasné a sro-

zumitelné, než aby to mohlo být zjevením nekonečné moudrosti Boží." Zjevení Božího myšlení a vůle, charakteru a podstaty je tudíž tvrdým oříškem pro každého začátečníka. Z nás lidí jsou však i ti nejmoudřejší a nejvyspělejší před Bohem jenom začátečníci.

2. *Potíže, které máme s některou biblickou pravdou anebo osobní námitky vůči ní ještě neznamenají, že tato pravda je nepravá.* Mnozí lidé se domnívají, že ano. Když v Bibli objeví něco, co se přičí logickému myšlení, odsuzují tvrzení Bible jako nepravdivé. To je však nemoudré počínání. Jen se chvíli zastavte, zamyslete se a nechtě se poučit. Věda nás může nejlépe poučit o tom, jak mnohé pravdy, které jsou dnes přijímány jako samozřejmost, byly svého času těžce odsuzovány jako bludy, protože se vymykaly lidskému pochopení a logice. Když byla poprvé zveřejněna Koperníkova teorie, dnes všeobecně uznávaná, setkala se s prudkým odporem a byla zavrhována. Podle této teorie by planeta Venuše měla ukazovat podobné fáze, jako náš Měsíc. V Koperníkově době však ještě nebylo dalekohledů, které by mohly správnost jeho teorie potvrdit. Pozitivní důvody této teorie byly však tak silné, že byla vzdělanými kruhy společnosti přijata jako nepopiratelná skutečnost. Za nějaký čas hvězdáři pomocí dalekohledů potvrdili existenci fází Venuše. Všechny biblické nejasnosti a problémy mají svou základní příčinu v tom, že člověk nezná některá důležitá fakta. V každém oboru vědním vzdělaný člověk uvěří závěrům, o nichž jsou podány nezvratné důkazy, třebaže kolem nich může být ještě celá řada drobných nejasností. Tak i Bible je Božím slovem, protože je hodnověrným zjevením samotného Boha, jeho záměrů a vůle, odhaluje člověka a poukazuje na jeho možnosti, odkrývá neviditelný svět a jeho věčnou podstatu. Bible také předkládá důležité pravdy o spasení člověka a to v naší, lidské rovině, tak abychom je mohli všichni pochopit a přijmout. Ten, kdo pomíjí veliké, základní biblické pravdy jen proto, že se nemůže vyrovnat a smířit s některými nepodstatnými fakty, je povrchním člověkem. Ten, kdo přehlíží božské zjevení a neklamnost biblických pravd proto, že se nemůže vyrovnat s některou biblickou poučkou, ten je povrchním a mělkým studentem.

3. *Daleko víc a větších obtíží v Bibli vzniká tehdy, považujeme-li ji za knihu lidského původu a tudíž omylnou, než tehdy, uznáváme-li ji jako knihu Boží a tudíž zcela důvěryhodnou.* Někdo k vám přijde s otázkou: "Jak mi dokážete, že Bible je slovem Božím?" Možná, že vás uvede do rozpaků a vy nebudete sto dáti na jeho otázku uspokojivou odpověď. Dotyčný si bude myslet, že vás dostal. Nedejte se však. Obráťte se k němu s otázkou, co soudí o všech splněných proroctvích, jestliže je Bible knihou lidskou? Co soudí o podivuhodné harmonii této knihy? Co soudí o její nepostižitelné hloubce? Co soudí o tom, že tato kniha má moc táhnout lidi k Bohu? Co soudí o dějinách této knihy a o jejím vítězství nade všemi nepřáteli? Na každou bezvýznamnou námitku, kterou vám takovýto člověk nadhodí, vy budete moci postavit proti němu daleko hlubší protinámitky. Žádný poctivý, člověk nebude mít rozpaky, na které straně je pravda. Ten kdo popírá Božský původ Bible, její autoritu a moc, bude se potýkat s daleko většími potížemi a problémy než ten, kdo její Božský původ, autoritu a moc uznává.

4. *Jestliže nedokážete rozluštit nějakou biblickou záhadu, neznamená to ještě, že tato nemůže být vyřešena.* Jestliže nedokážete vyvrátit námitky některých lidí, neznamená to také, že nemohou být vůbec vyvráceny. Je až s podivem, jak často přehlídíme tuto skutečnost. Je mnoho těch, kteří když narazí na nějakou obtíž v Bibli, chvíli se zadumají, a když nenajdou žádné objasnění, rychle dospějí k závěru, že jde o nerozluštitelnou záhadu. Tím pádem se vzdávají své víry ve spolehlivost Bible a v její Božský původ. Nám, v poznání tolik omezeným lidem, by zde slušelo trochu skromnosti a měli bychom si tu říci: "Přestože já nenacházím žádné východisko a žádné řešení, někdo moudřejší než já, by si možná věděl rady." Och, kdybychom jen byli natolik sebekritičtí a uznali, že ještě neznáme všechno a že mnohé věci, které si nedovedeme vysvětlit, by mohly být snadno vysvětleny, kdybychom měli poněkud větší poznání. Konečně, neměli bychom nikdy zapomínat na to, že Božská moudrost může velice snadno vyřešit a objasnit to, co se naší omezené lidské moudrosti zdá naprosto nevyřešitelné. Co bychom asi soudili o začátečníkovi v algebře, který by si půl hodiny lámal hlavu nad nějakým obtížnějším problémem a pak by prohlásil, že problém je neřešitelný, protože sám s ním nemohl ani hnout? Jednou za mnou přijel z veliké dálky zkušený, vzdělaný muž, velice sklíčen nad tím, že si nemůže vysvětlit jistý rozpor v Bibli. Stačila však jen krátká chvíle a ukázalo se, že jeho neřešitelný problém mohl být snadno a hladce vyřešen.

5. *Závady v textu Bible jsou naprosto bezvýznamné ve srovnání s mnoha pravdami a duchovním bohatstvím.* Je zřejmě projevem zvrhlosti lidského srdce i mysli, když člověk ulpí na některém bezvýznamném bodě Bible, vidí v něm závadu a široce o ní hovoří, při čemž přehlídí nesrovnatelně větší nádheru a krásu biblické zvěsti, jež okrašluje a zdobí téměř každou její stránku. Co bychom asi soudili o člověku, který studuje nějaké umělecké dílo a při tom soustředí všechnu svou pozornost na nějaké smítko kdesi v rohu? To, čemu mnozí chlubně říkají "kritické studium Bible", není ve skutečnosti nic jiného, než titěrné prohledávání takovýchto smítek, při čemž člověku všechna ta nezměrná nádhera a majestát Bible zcela unikají.

6. *Obtížná místa v Bibli zaměstnávají daleko více povrchního čtenáře než hloubavého studenta.* Ten, kdo nemá ani potuchy o pravé náplni a bohatství Bible, soustředí často všechny své síly k tomu, aby vyhledával nesrovnalosti v Bibli. Takovémuto povrchnímu čtenáři se budou nejasnosti v Bibli zdát veledůležitými. Naproti tomu pro toho, kdo se naučil přemýšlet ve slově Božím dnem i nocí, tyto nejasnosti budou téměř bezvýznamné. Jiří Müller, který pečlivě prostudoval celou Bibli od začátku až do konce více než stokrát, netrápil se nikdy nad obtížnými místy v Bibli, když se s nimi setkal. Toho, kdo čte Bibli poprvé nebo podruhé, budou zcela přirozeně mnohé věci zarážet a deprimovat.

7. *Obtížná místa v Bibli budou rychle mizet, jestliže budeme studovat Bibli pečlivě a s modlitbou.* Kolik je v Bibli míst, která nás dříve zarážela, avšak postupem času se nám zcela

vyjasnila a dnes už nám nepůsobí žádné obtíže. Neměli bychom se tudíž právem domnívat, že i takové obtíže, které dosud trvají, svým časem také zmizí? Jak se máme postavit k obtížným místům, jež v Bibli nalézáme?

- a) *Předně poctivě.* Kdykoliv najdete nějakou obtíž v Bibli, poctivě si to přiznejte. Nemůžete-li dát dobré, poctivé vysvětlení, nesnažte se je dát vůbec.
- b) *Pokorně.* Uznejte omezenost svého myšlení a poznání. Nedomnívejte se, že neexistuje žádné řešení, jestliže zrovna vy jste na žádné nepřišli. Možná, že řešení je velice prosté. Snad se k němu jednou dopracujete, i když dnes k tomu ještě nejste způsobilí.
- c) *Odhodlaně.* Buďte Odhodláni stůj co stůj nalézt vyřešení neúnavným studiem a houževnatým přemýšlením.
- d) *Bez obav.* Nenechte se zastrašit obtížným biblickým problémem, i kdyby se tento na první pohled zdá! neřešitelným. Tisíce lidí před vámi už si tento problém rozřešili. S vaším problémem se potýkali písmáci už před staletími. Nemyslete si, že jste v Bibli objevili nějaký nový problém. To, nač jste narazili, zaměstnávalo čtenáře Bible už dávno před vámi a mnozí z nich se také museli s těmito problémy jistý čas potýkat, než našli vyřešení. Bible, která přestála staletí přetěžkých zkoušek a strašných útoků, ob stojí i dnes proti náporům nevěry a bludů. Všechny moderní útoky proti Bibli se dnes sestávají z těchto námitek, jaké byly proti ní používány po všechna minulá staletí. Tyto staré námítka nemohou být nikterak účinnější ve svém novém převlečení a mohou být stejně tak úspěšně vyvráceny dnes, jako kdykoliv v minulosti.
- e) *Trpělivě.* Nenechte se zmalomyslnět, jestliže si nevyřešíte každý problém během jediného dne. Jestliže vaše nejlepší snaha na některý problém nestačí, odložte jej stranou a nechte jej určitý čas uležet. Až se k němu po určitém čase opět vrátíte, shledáte, že již tento problém zmizel, možná, že se podivíte, kolik zbytečných starostí vám způsobil. Musím se pousmát, když si vzpomenu, jak mi mnohé otázky, jež jsou mi dnes naprosto jasné, dříve zamotaly hlavu.
- f) *Biblicky.* Najdete-li v Bibli nějaký nejasný text, snažte se na něj posvítit jiným textem Písma a tak si jej dát objasnit. Nic nevysvětluje Písmo tak účinně jako Písmo samo. Nenechte si však temnými statěmi Písma zatemnit místa jasná, ale usilujte spíše o to, aby jasná místa jasných textů ozářila temné pasáže a pomohla tak k jejich objasnění.
- g) *Modlitebně.* Je obdivuhodné, jak se obtížná místa v Bibli rychle rozplývají, jestliže na ně hledíme na kolenou. Jedním z důvodů, proč z některých studentů Bible se stali nehorázní kritikové je ten, že se zapomněli modlit.

9. MODLITBA

Ten, kdo chce vésti zdařilý křesťanský život, musí umět zápasit na modlitbách. Mnohé neúspěchy v křesťanském životě i křesťanské práci mají svůj důvod v zanedbávání modliteb. Jen málokterí křesťané stráví na modlitbách tolik času, kolik by mohli. Apoštol Jakub poukázal věřícím své doby na to, že mnohá jejich duchovní chudoba a nemohoucnost má svou příčinu v zanedbávání modliteb. "Nemáte, protože neprosíte" (Jk 4,2), říká Pán Bůh skrze apoštola Jakuba. Totéž říká i nám dnes. Čím to je, že můj křesťanský život je tak ubohý?, táže se mnohý mladý křesťan. Proč tak málo vítězím nad hříchem? Proč mé úsilí přináší tak málo ovoce? Pán Bůh na tyto otázky odpovídá: "Nemáte, protože neprosíte." Není problémem vésti modlitebný život, jestliže se člověk na tom pevně ustaví. Vyhraďte si každý den určitý čas k modlitbám. David i Daniel měli dobrou zásadu modlit se třikrát denně. David říká: "U večer, i ráno, též o poledni modliti se budu" (Ž 55,18). O Danielovi je napsáno: "Daniel pak, když se dověděl, že jest vydán mandát, vsel do domu svého, kdežto otevřená byla okna v pokoji jeho proti Jeruzalému, a třikrát za den klekal na kolena svá a modlíval se a vyznával se Bohu svému, takž jakož prve činíval" (Dn 6,10). Jistěže se můžeme modlit při procházce za městem, při jízdě na koni, za psacím stolem, ba můžeme pozdvihnout své srdce přímo k Bohu i v tom nejrůšnějším okamžiku denní práce, přesto však potřebujeme vyhradit si zvláštní čas k modlitbám, chvíli, kdy budeme sami se svým Bohem, za zavřenými dveřmi a kdy se budeme moci vskrytě modlit ke svému nebeskému Otci. Pán Bůh, který přebývá v skrytu, chce se též v skrytu s námi setkat a zde naslouchat našim prosbám. Modlitba je ohromná výsada. Je to audience u Krále. Je to volání k našemu Otci. Jak nepřirozené proto je, když se člověk ptá: "Kolik času mám věnovat modlitbám?" Když někdo dostane audienci u krále, nikdy se neptá: "Kolik času musím strávit v rozhovoru s králem?" Jeho otázkou spíše bude: "Kolik času mi asi král dovolí k rozmluvě s ním?" Proto opravdové Boží dítě, které ví, co je modlitba, že je to audience u Krále všech králů, se nikdy nebude ptát: "Kolik času musím strávit na modlitbách?". Jeho otázkou bude: "Kolik času smím věnovat modlitbám, aniž bych při tom nezanedbal ostatní povinnosti?" Začněte každý svůj den děkováním a chválami. Děkujte za milosrdenství, jež vám Pán prokázal v minulosti. Proste za konkrétní potřeby přítomného dne. Myslete na pokušení, která vás mohou tohoto dne potkat. Proste Pána, aby vám ukázal na pokušení, jež jsou pro vás uchystána a vyproste si od něho sílu k vítězství nad těmito pokušeními dříve, než tato přijdou. Důvodem, proč mnozí křesťané v boji prohrávají je to, že čekají, až udeří hodina bitvy. Příčinou toho, proč jiní vítězí je to, že vybojovali své vítězství na kolenou ještě dříve, než k boji došlo. Pán Ježíš zvítězil v přetěžkém boji v Pilátově síni a na kříži proto, že den před tím si již tento zápas probojoval vítězně na kolenou. Totéž Pán Ježíš doporučil svým učedníkům, řekl jim: "Modlete se, abyste nevešli v pokušení" (Lk 22,40). Učedníci však ve chvíli, kdy se měli modlit, usnuli a proto byli poraženi, když hodina pokušení přišla. Připravte se na své boje a zápasy na kolenou dříve, než se pokušení dostaví a

dosáhnete vždy vítězství. Vyproste si na úsvitě každého dne moudrost a sílu od Pána, abyste úspěšně zastali své denní povinnosti.

Nepřipusťte, aby ruch života a nával práce vás zdržely od modliteb. Čím více práce během dne na vás čeká, tím více času je zapotřebí věnovat modlitebné přípravě. Modlitba je největší spořitelkou času, jakou kdy člověk poznal. Čím větší nával práce vás čeká, tím více času si oddělte k modlitbě a přesvědčíte se, že na tom vždy vyděláte. Zastavte se uprostřed pracovního ruchu, spěchu a starostí a ztište se na chvíli k díkučinění a modlitbám. Několik minut, strávených s Bohem během polední přestávky vás uklidní a pomůže vám úspěšněji zvládnout nápor práce a nepříjemných povinností.

Zakončete také každý svůj den děkováním a prosbami. Přehlédněte všechna požehnání, jichž vám dal Pán během dne okusit a za každé z nich zvlášť poděkujte. Vděčný pohled na prožitý den a vroucí chvála Pána Boha za vše, co vám dal, jenom posilní vaši víru a závislost na NĚm. Díkučinění za přijatá dobrodíní otvírá Boží náruč pro nová a větší požehnání.

Tou poslední věcí, na níž byste měli každodenně pamatovat, by měla být prosba, aby vám Pán Bůh ukázal, zdali jste neučinili něco, co se Jemu nelíbilo. Ztište se na chvíli před tváří Boží a dejte Pánu možnost, aby k vám promluvil. Nespěchejte. Jestliže vám Pán na něco poukáže, co se Mu při vás onoho dne nelíbilo, vyznejte to plně a upřímně před Ním. Věřte, že On vám odpustí tento hřích, protože tak zaslíbil (1J 1,9). Dávejte si takto každý den své účty s Bohem do pořádku. Budete pak moci blaženě uléhat a usínat v plné jistotě, že mezi vámi a Pánem Bohem není jediného mráčku. Příštího rána budete moci vstát a začít nový den s čistým štítem. Je velice těžké zapravit a vyrovnat účty, jejichž splatnost prošla. Každá banka zavírá svou bránu teprve tehdy, když jsou všechny položky vyrovnány. Žádný křesťan by neměl končit svůj den dříve, dokud nedal do pořádku všechny své záležitosti s Bohem.

Na modlitbu bychom měli obzvláště pamatovat tehdy, když se blíží pokušení. Je-li to možné, odejděte někam do ústraní a vybojujte s Bohem svůj boj, dříve nežli hodina pokušení udeří. Pamatujte na slovo apoštola Pavla: "Bez přestání se modlete" (1Te 5,17). To neznámá, že bychom měli být stále na kolenou, ale mělo by být na kolenou stále naše srdce. Znamená to, že bychom se měli modlit tak často, jak je jen možno. To nám umožní radostný život, prostý vší péče a starostí. "O nic nebuďte pečliví, ale ve všech věcech skrze modlitbu a poníženou žádost s díkučiněním prosby vaše známy buďte Bohu! A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši" (Fp 4,6-7). Jsou tři věci, za něž by se měl modlit každý křesťan, který chce vésti zdařilý křesťanský život. Za moudrost: "Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha" (Jk 1,5). Za sílu. "Ti, kteříž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly" (Iz 40,31). Za Ducha svatého. "Čím více Otec váš nebeský dá Ducha svatého těm, kteříž ho prosí?" (Lk 11,13). I tehdy, když už jste Ducha svatého přijali, potřebujete prosit za nové naplnění Jeho mocí. Nové naplnění Duchem svatým potřebujeme pro každou křesťanskou službu a každý nový

projev křesťanského života. Apoštol Petr byl poprvé naplněn Duchem svatým o letnicích (Sk 2,1-4), ale byl jím znovu naplněn dle zpráv ve Sk 4,8 a Sk 4,31. Je na světě mnoho křesťanů, kteří svého času prožili zřetelně křest Duchem svatým, prožili velkou radost a nadšení, avšak dopustili se té chyby, že se snažili žít stále z moci tohoto křtu, před léty získaného. Dnes je jejich život již zcela bez radosti a také bez moci. My stále potřebujeme nový přísun oleje do našich lamp. Tento nový přísun oleje dostaneme tehdy, když o něj budeme prosit.

Nestačí také, jestliže jsme okusili tajemství modlitebního spojení s Pánem v soukromí. Potřebujeme naléhavě i modlitebné obecnství se spoluvěřícími. Jestliže se ve vašem sboru koná modlitební shromáždění, pravidelně se jej zúčastňujte. Zúčastňujte se ho nejen ke svému prospěchu, ale též k prospěchu církve. Jestliže to bude modlitební shromáždění jen podle jména a nebude sloužit svému účelu, použijte svého vlivu k tomu, aby začalo plnit své pravé poslání. Učiňte tak nevtíravě a taktně. Večer, kdy se koná modlitební shromáždění, odřekněte všechny své společenské závazky. Jeden generálmajor v armádě Spojených států byl povolán k velení v novém obvodu. Jeho příchod měl být oslaven veřejnou recepcí. Když se dozvěděl přesné datum této recepce, odpověděl, že onoho večera se koná modlitební shromáždění ve městě a že všechno ostatní musí jít stranou. Tento generálmajor byl člověkem, na něhož bylo možno se spolehnout. Kazatelé sborů se opírají především o své modlitebníky. Modlitební shromáždění je nejdůležitější shromáždění v církvi vůbec. Jestliže ve vašem sboru nejsou dosud modlitební shromáždění, zaveďte je. V modlitebním obecnství nemusí být mnoho lidí. Můžete je začít i ve dvou, ale vykonáte práci pro mnohé. Je dobré, může-li se utvořit malá skupinka věřících lidí, kteří mají k sobě blízký vztah, a kteří se mohou pravidelně scházet k modlitbám. Mému duchovnímu vývoji velice posloužilo obecnství se 12 blízkými přáteli, s nimiž jsem se po několik roků každou sobotu večer scházel k modlitebnímu obecnství. Jestliže můj život mohl být nějak ku prospěchu Božího díla, pak za to vděčím právě těmto modlitebním chvílím. Šťastný je každý mladý křesťan, který má skupinu upřímných přátel, s nimiž se může scházet ke společným modlitbám.

10. PRÁCE PRO KRISTA

Jednou z nejdůležitějších podmínek upevnění a vzrůstu křesťanského života je práce pro Krista. Žádný člověk si nedokáže uchovat svou tělesnou sílu bez pohybu a práce. Rovněž tak není možné uchovat si duchovní sílu bez duchovní práce. Křesťan, který aktivně pracuje, je radostným a silným křesťanem. Někteří křesťané jsou uchráněni od různých pokušení a hříchů jen proto, že se věnují cele práci na díle Božím. Jiní křesťané naproti tomu padají a potácejí se, protože jsou líní něco pro Pána dělat. Pán Ježíš svým prvním učedníkům řekl: "Pojďte za mnou a učiním vás rybáři lidí" (Mt 4,19). Každý, kdo není rybářem lidí, není ani opravdovým následovníkem Krista. Pán Ježíš nás proto povolal, abychom nesli ovoce tím, že

budeme druhé přivádět k němu. Vyjádřil to slovy: "Ne vy jste mne vyvolili, ale já jsem vás vyvolil a postavil, abyste šli a ovoce přinesli a ovoce vaše aby zůstalo, aby zač byste koli prosili Otce ve jménu mém, dal vám" (J 15,16). Tato slova Pána Ježíše jsou naprosto jasná. Pán Ježíš nám zde říká, že jen ten nese ovoce, kdo prosí ve jménu Pána Ježíše a kdo také v Jeho jménu dostává to, zač prosil. V téže kapitole Pán Ježíš poukazuje na to, že přinášení ovoce je podmínkou plné křesťanovy radosti. "Toto mluvil jsem vám (o zůstávání v něm a nesení ovoce), aby radost má zůstala ve vás a radost vaše aby byla plná" (J 15,11). Mnohé zkušenosti potvrzují pravdivost těchto Kristových slov. Ti křesťané, kteří aktivně pracují na získání druhých pro Krista, mohou také prožívat plnou radost v Kristu. Jestliže chcete být šťastnými, silnými a mocnými křesťany, dejte se ihned do práce a nepromarněte ani jediný den, aniž byste něco konkrétního pro Pána nevykonali.

Jak ale dokáže mladý křesťan pracovat pro Pána? Jak bude moci přinést nějaké ovoce? Odpověď je velice prostá. Ovoce pro Pána můžete nést tak, že půjdete k druhým, povíte jim, co Pán Ježíš pro vás vykonal a vybídnete je, aby se také pro Pána Ježíše rozhodli a vykročili cestou, kterou jim ukážete. Žádná práce na světě není tak snadná jako tato a při tom je to práce nejvýše radostná a užitečná. I ten nejmladší křesťan může takovouto práci konat. Samozřejmě, že ji zpočátku nebude konat tak dobře jako později, až získá více zkušeností. Tuto práci si nejlépe osvojíme tím, že se do ní hned pustíme. Poznal jsem po celém světě tisíce křesťanů, kteří začali pracovat pro Krista a přivádět druhé k němu v tentýž den, co se obrátili. Mnohokrát se mi již stalo, že přišli za mnou lidé, muži i ženy, mladí i staří a řekli mi: "Přijal jsem Pána Ježíše Krista za svého Spasitele včera večer a dnes jsem k němu přivedl svého přítele." Příští den přišli opět a pověděli mi, že opět přivedli k Pánu Ježíši další a další. Když jsme byli v Sheffieldu, jeden mladý muž z obchodního domu přijal Krista. Dříve než skončila čtyřtýdenní evangelizační kampaň ve městě, přivedl tento muž třicet dalších lidí ke Kristu, z nichž mnozí pracovali v tomtéž obchodním domě jako on.

Bylo napsáno již mnoho knih o tom, jak pracovat pro Krista. Nikdo však nemusí čekat, až si bude moci přečíst nějakou knihu, která by mu poradila, jak konat takovouto práci. Jednou z nejčastějších našich chyb je, že promarníme spoustu drahocenného času tím, abychom se připravili na tuto službu. Někteří lidé se stále připravují, ale nikdy nejsou se svou připraveností hotovi. Nejlepší způsob přípravy je ihned započít s prací. Učiňte předsevzetí, že promluvíte každý den aspoň s jedním člověkem o spasení v Pánu Ježíši Kristu. Moody v počátcích svého křesťanského života učinil takovéto rozhodnutí a důsledně se snažil každý den vydat nejméně jedno svědectví o Kristu. Jednou, když se pozdě večer vracel ze své práce domů, uvědomil si, že tohoto dne ani jednomu člověku nepověděl o Pánu Ježíši. "Teď už je příliš pozdě", řekl si, "teď už se mi žádná příležitost nenaskytne." V tom spatřil opodál pod uliční svítilnou stát neznámého člověka. Hned si řekl: "Toto je má poslední příležitost." Ačkoliv Moody tohoto člověka neznal, on jej ano. Moody k němu přistoupil a otázal se jej: "Příteli, jste křesťanem?" Onen muž stroze odpověděl: "Do toho vám nic není. Kdybych

nevěděl, že jste kazatelem, hned bych vám na místě zakroutil krk." Moody mu ještě pověděl pár důvěrných slov a odešel. Příštího dne navštívil tento muž jednoho z přátel Moodyho a svěřil se mu se svým rozhořčením, řekl mu: "Ten váš Moody natropí více škody než užitku. Má horlivost bez umění. Včera pozdě večer mne, neznámého člověka, zastavil na ulici a otázal se mne, jestli jsem křesťanem. Svým chováním mne urazil, řekl jsem mu, že kdybych byl nevěděl, že je kazatelem, že bych mu zakroutil krk." Moodyho přítel tedy zašel za kazatelem a pověděl mu: "Moody, působíte více škody než užitku. Vaše horlivost je horlivostí bez umění. Včera večer jste urazil jednoho z mých přátel." Moody byl touto zprávou zdrcen. Skoro tomu uvěřil, že jeho horlivost je horlivostí lidskou, bez umění, a že působí více škody než užitku. Po několika týdnech, jednou pozdě večer kdosi zabušil na jeho dveře. Moody vstal z postele a šel otevřít. U dveří stál, muž, jemuž před několika týdny svědčil na ulici pod svítilnou. Tento muž řekl: "Pane Moody, od onoho večera, co jste se mnou hovořil na ulici pod svítilnou, jsem nemohl ani jediné noci klidně spát. Přišel jsem k vám proto, abyste mi pověděl, co mám činit, abych byl spasen." Ještě téhož večera Moody mohl tomuto člověku posloužit ke spasení. Je lepší mít horlivost bez umění, než mít umění bez horlivosti. Lépe jest ovšem, má-li člověk horlivost i s uměním. Umění se získává zkušenostmi a zkušenosti prací. Ten, kdo nic nedělá proto, že se bojí, aby neudělal žádné chyby, ten se také ničemu nenaučí. Naproti tomu ten, kdo se pustí se vztyčenou hlavou do práce a nebojí se rizika, že se dopustí nějakých chyb, naučí se vyvarovat se mnohých chyb v budoucnosti. Zním celou řadu schopných lidí, kteří nikdy nic kloudného nevykonali a to jen z obavy, že by se mohli dopustit nějakých chyb. Naproti tomu znám celou řadu velice užitečných lidí, kteří zpočátku nezbuzovali téměř žádné naděje, měli však lásku k hynoucím duším a pustili se do práce a nenechali se od ní odradit ani nějakým tím kopancem, který způsobili. Nakonec se ze všech počátečních chyb poučili a znamenitě konali svou práci. Nenechte se tedy zmalomyslnit svými chybami a nedostatky. Pustěte se do práce a pracujte na plné obrátky. Každý poctivý omyl je jen prostředkem k budoucím úspěchům. Snažte se o to, přivést každý den někoho ke Kristu. Samozřejmě, že se vám to každý den nepodaří, ale budete konat velice užitečnou práci. Často až po létech poznáte, že to, co jste považovali za své největší omyly, přineslo na Božím díle největší užitky. Z toho, kdo se na vás nejvíce hněval a zlobil, může se časem stát ten, kdo vám bude nejvíce vděčný. Pracujte tedy dál s trpělivostí a nadějí. Nenechte se ničím zmalomyslnět.

Pořídte si seznam lidí, za které cítíte, že byste se měli každodenně modlit. Proste Pána Boha za to, aby vám ukázal, za koho byste se měli modlit. Nedoporučuji však seznam příliš dlouhý, protože je tu nebezpečí, že by se modlitby mohly stát povrchní a mechanické. Modlete se za tyto lidi každý den. Využijte při tom každé příležitosti, která se vám naskytne k tomu, abyste s nimi mohli promluvit. Možná, že na některé příležitosti budete muset čekat velice dlouho, neklesejte však na mysl. Modlil jsem se celých 15 let za obrácení jednoho člověka, který byl velice těžkým případem. Konečně se tento muž obrátil a já jsem se s ním

sešel už jako s kazatelem evangelia, který mnoha dalším lidem posloužil k obrácení. Dnes už je tento muž ve slávě Boží.

Navštivte také svého kazatele a nabídněte mu, zdali by vás mohl potřebovat k nějaké práci ve sboru. Staňte se člověkem, na něhož by se mohl váš kazatel spolehnout. Žijeme v době, kdy je pro křesťana mnoho důležité a potřebné práce mimo církev a vy byste se měli na této práci podílet. Přesto však musíte mít na zřeteli, že váš nejdůležitější úkol je v církvi, jejímž jste členem. Staňte se křesťanem, s nímž váš kazatel může počítat. Možná, že vám váš kazatel žádný úkol v církvi nesvěří, dejte mu tedy alespoň příležitost k tomu, aby vás odmítnul. Jestliže budete jím odmítnuti, nebudte nad tím smutní, ale najděte si práci jinde. Všude najdete spoustu práce a málo těch, kteří ji konají. I dnes platí to, co platilo za dnů Pána Ježíše: "Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo. Protož prostě Pána žně, ať vypudí dělníky na žeň svou" (Mat. 9, 37-38). Prostě i vy vašeho Pána, aby vás poslal na svou vinici. Praví služebníci jsou velice potřební jak v práci vnitrocírkevní, tak na poli misijním. Možná, že nebudete způsobilí pro zahraniční misii, ale jistě si vás Pán může uzpůsobit k tomu, abyste plnili věrně své poslání na místě, na něž vás postavil a to je právě tak důležité, jako být duchovním nebo misionářem. Snažte se poznat, co je vaším úkolem a dobře jej vykonajte.

11. POHANSKÁ MISIE

Chceme-li mít ve svém křesťanském životě plný zdar, musíme se zajímat též o pohanskou misii. Posledním příkazem Pána Ježíše, před jeho odchodem ze světa, bylo: "Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce, i Syna, i Ducha svatého, učíce je zachovávat všecko, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa" (Mt 28,19-20). Zde máme příkaz i zaslíbení. Je to jedno z nejkrásnějších zaslíbení v Bibli. Užitek a radost z tohoto zaslíbení jsou však podmíněny poslušností danému příkazu. Pán Ježíš zde nařizuje všem svým učedníkům, aby šli a učili všechny národy. Tento příkaz se nevztahuje jen na apoštoly, ale platí všem údům Kristovy církve ve všech dobách. Jestliže půjdeme, pak Pán Ježíš bude s námi až do skonání světa. Jestliže nepůjdeme, pak nemáme ani právo na toto jeho zaslíbení. Půjdeš? Jak můžeme jít? Jsou tři způsoby, jak lze naplnit toto přikázání a my bychom měli alespoň ve dvou z nich mít účast, abychom mohli radostně prožívat výsadu intimního obcenství s Pánem Ježíšem až do posledního dne.

1. Mnohý člověk může jít osobně. Mnozí z nás by měli jít. Každý křesťan by měl dát sebe k dispozici Pánu a nechat Jej rozhodnout, zdali nás bude chtít použít k misijní službě mezi pohany, či nikoliv. Žádný křesťan nemá právo zůstat doma, dokud se nenabídl Pánu pro misijní práci. Jestli jste tak dosud neučinili, učiňte tak dnes. Předstupte před Pána a povězte Mu: "Nebeský Otče, zde jsem, Tvé dítě, Tvé vlastnictví, koupené drahou krví Pána Ježíše. Náležím cele Tobě. Chceš-li si mne použít pro pohanskou misii, dej mi to jasně znát a já

půjdu." Pak čekejte bedlivě na Boží pokyny. Pán Bůh vám je jistě dá, protože "je světlo a tma v něm nižádné není" (1J 1,5). Jestli jste ochotni nechat se Jím vést, On vám jasně zjeví svou vůli. Jestliže vám Pán ukáže, že máte zůstat doma, pak se nikterak netrapte nad tímto zklamáním, i když jste měli sto chutí jít. Jestliže vám však Pán ukáže, že máte jít, pak se bedlivě připravte na tento důležitý krok. Když nadejde váš čas, jděte, bez ohledu na to, co vás to bude stát. Je-li vaším úkolem, abyste zůstali doma, pak se radostně chopte úkolů a práce, která je zde pro vás připravena.

2. *Každý křesťan by měl mít účast na pohanské misii prostřednictvím svých darů a finanční pomoci.* Do pohanské misie by mohlo být zapojeno daleko větší množství misionářů, kdyby zde bylo dostatek prostředků k jejich udržování. Zde můžete i vy poskytnout vydatnou pomoc a nepřímo se tak podílet na misijní práci mezi pohany. Mnohý čtenář, který čte tuto knihu, by sám mohl udržovat alespoň jednoho misionáře. Jestliže jste schopni udržovat aspoň jednoho misionáře v Japonsku, Číně, Indii či někde v Africe, učíte tak. Možná, že nebudete moci přispívat na pohanskou misii tolik, kolik by bylo zapotřebí. Každá sebemenší částka má však zde svůj význam. Když se četné malé potůčky spojí, vydají mohutnou řeku. Učte se dávat štedře, štedrý dárce je radostným křesťanem. "Člověk štedrý bývá bohatší" (Př 11,25). "Kdo skoupě rozsévá, skoupě i žíti bude, a kdož rozsévá ochotně, ochotně i žíti bude" (2K 9,6). "Mocent' jest pak Bůh všelikou milost rozhojnití ve vás, abyste ve všem všudy všelikou dostatečnost majíce, hojni byli ke všelikému skutku dobrému" (2K 9,8). Skoupý křesťan nemůže duchovně růst. Je však obdivuhodné, jak křesťan začíná růst, když začne dávat. Jeden z pozoruhodných výroků o modlitbě a jejím vyslyšení je zapsán v 1. Janově 3,22: "A začez ho koli prosíme, bereme od něho, neboť přikázání jeho ostríháme a to, což jest libého před obličejem jeho, činíme." K tomu si můžeme ještě připomenout ten předchozí, 21. verš. "Jestliže by nás naše srdce neobviňovalo, smělou doufanlivost máme k Bohu." Možná, že zde budeme zrovna obviněni z toho, že jsme nebyli dost štedří. Někdy i to může být důvod k nevyslyšení modliteb. Boží odpověď na naše modlitby přichází k nám stejnými dveřmi, jimiž naše dary odcházejí k druhým. My někdy tyto dveře tak málo pootevřeme svým dáváním, že nám Pán Bůh pak nemůže ani dát zeširoka odpověď na mnohé naše prosby. Jedno z nejpozoruhodnějších zaslíbení v Bibli čteme ve Fp 4,19: "Bůh pak můj naplníť všelikou potřebu vaši podle bohatství svého slavně v Kristu Ježíši." Toto zaslíbení je však dáno lidem, kteří předčili ostatní věřící svou štedrostí a hojností svých darů (Fp 4,14-18). Jistěže naše štedrost nemá být určena výhradně pro pohanskou misii. Naší povinností je podporovat i práci církve ve své vlasti. Měli bychom prokazovat dobro všem lidem, nejvíce pak domácím víry (Ga 6,10). Pohanská misie by však měla mít své významné místo mezi našimi dary.

Naučte se dávat své příspěvky na Boží dílo pravidelně. Určete si pevnou částku, jíž budete pravidelně odvádět. V žádném případě tuto oddělenou částku nepoužívejte na jiné účely. Nutno však dodat, že křesťan není člověk pod zákonem. Nikdo nás nemůže nutit, abychom na Boží dílo dávali desetinu ze svých příjmů. To je záležitost dobrovolného rozhodnutí. Přesto

však desátý díl odpovídá možnostem většiny věřících. Pánu Bohu bychom neměli dávat méně než desetinu. Pán Bůh požadoval desátky od Židů.

Křesťané by neměli být proto skoupější než Židé. Jestliže se naučíte pravidelně odvádět desátky, získáte brzy tak velkou radost z dávání, že vám nebude zatěžko dát i víc.

3. *Na misijní práci mezi pohany se můžeme podílet svými modlitbami.* Zde může každý z nás pomáhat a přispívat ke zdaru práce. Svými modlitbami můžete kteroukoliv hodinu ve dne či v noci dosáhnout kteréhokoliv místa na světě. Svými modlitbami můžete pracovat v Japonsku, Číně, Austrálii, Tasmánii, Novém Zélandě, Indii, Africe a kdekoliv jinde. Vaše modlitby mohou velice posloužit Božímu dílu v těchto končinách světa. Nechtějte však svými modlitbami vyvážit neochotu sami jít do této služby, anebo je použít jako náhradu za malou finanční podporu. Modlit za misijní práci mezi pohany se můžete i tehdy, když sami půjdete jako misionáři k této práci, aneb když budete dostatečně tuto práci, podporovat svými dary. Přesto však zůstává faktem, že modlitba je dnes tou nejdůležitější potřebou Božího díla. Misijní práce potřebuje naléhavě modliteb. Misijní práce mezi pohany nejde kupředu tak, jak by měla jít. Jistě by se jí dařilo mnohem lip, kdyby všichni věřící ji podpírali svými modlitbami.

Modlete se proto pravidelně za zdar pohanské misie. Proste za to, aby Pán Bůh vypudil pravé služebníky na toto důležité pracovní pole. V pohanské misii pracují lidé, kteří se k této práci dostatečně nehodí. Je to proto, že tu nebylo dost modliteb. Boží dílo postrádá značný počet misionářů. Je však třeba, aby to byli ti praví služebníci Boží. Proto se na každý den s vírou modlete za to, aby Pán Bůh pravé služebníky na tuto práci vypudil. Modlete se i za ty, kteří již pracují mezi pohany. Žádný druh lidí nepotřebuje tolik pomoci a modliteb, jako misionáři mezi pohany. Žádný druh lidí není takovým terčem útoků a nenávisti satanovy, jako tito lidé. Žádní lidé nejsou vystavováni tolika pokušením a nástrahám, jako misionáři. Těmto lidem dlužíme modlitebnou pomoc a podporu. Neproste za misionáře jen tak všeobecně. Vyberte si několik misionářů, o jejichž práci se budete blíže zajímat a jenž budou předmětem vašich každodenních modliteb. Modlete se i za obrácené lidi z řad pohanů. My, domácí křesťané, míváme různé potíže a pokušení, procházíme všelijakými zkouškami a protivenstvím, ale tato břemena nejsou ničím ve srovnání s břemeny nově obrácených lidí mezi pohany. Co tito musí často vytrpět za pronásledování, útrapy a zkoušky! Jen Pán Ježíš jim může pomoci v tom, aby vytrvali na cestě za Ním a jistě tak učiní, když se za to budeme vytrvale modlit. Modlete se často, vážně, intenzivně a s vírou za obrácené křesťany z řad pohanů. Ze zpráv misionářů se často dovídáme, jak podivuhodným způsobem Pán Bůh vyslyšel modlitby za nově obrácené. Každý z nás by se měl podílet svými modlitbami na této práci a mít konkrétní místo a pole, za které by se obzvláště modlil. Budme na stráži, aby tyto modlitby neměly povrchní a mechanický ráz! Prosme za nová obrácení a probuzení mezi pohany! V posledních létech se konaly zvláštní modlitební akce za účelem probuzení v určitých pohanských oblastech a dnes již docházejí z různých končin světa zprávy o

předivném Božím vyslyšení těchto modliteb. Všechny tyto velké věci, které Pán Bůh začíná konat, jsou však malé ve srovnání s věcmi, které by mohl vykonat, kdyby tu bylo více modliteb.

12. NAŠI SPOLEČNÍCI

Na utváření našeho charakteru má veliký vliv společnost, uprostřed níž žijeme a s níž se stýkáme. Prostředí, v němž žijeme a styky, jež pěstujeme, mohou našemu duchovnímu životu buď prospívat, anebo škodit. Každý mladý křesťan by měl mít několik upřímných, otevřených, důvěrných přátel, s nimiž by mohl o všem hovořit. Snažte se vyhledat takové přátele mezi lidmi vašeho věku a navažte s nimi intimní přátelství. Snažte se o to, aby to byli věřící lidé v pravém slova smyslu, lidé, kteří mají lásku k Božímu slovu, kteří rádi hovoří o duchovních věcech, kteří se dovedou modlit, a kteří také pracují na tom, aby získali druhé pro Krista.

Netrapte se nad tím, že někteří křesťané jsou vám více sympatičtí a druzí méně. Pán Bůh to tak způsobil. Každý člověk je pro někoho přitažlivý a někomu lhostejný. S tím se musíte vyrovnat. Pěstujte však přátelství s takovými lidmi, kteří mohou vašemu duchovnímu životu být nápomocni.

Na druhé straně varujte se obecnství s lidmi, kteří vám mohou duchovně či mravně uškodit. Samozřejmě, že se nemáme vyhýbat lidem neobráceným, ba ani ne lidem velice zlým. Často musíme přicházet do styku s neobrácenými a zlými lidmi, abychom jim mohli posloužit a získat je pro Krista. Musíme se však mít před takovými společníky na stráž, aby oni nás netáhli dolů, ale spíše my je nahoru. Jestliže shledáte, že přes veškeré vaše úsilí jejich společnost vám duchovně škodí, zřekněte se jí. Někteří lidé žijí v prostředí tak proniknutém nevěrou, bezohledností, kritičností, nečistotou a sobectvím, že není možné v něm žít, aniž by zde člověk duchovně neutrpěl. Zde je na místě přerušit veškeré styky. Jestliže shledáte, že společnosti nemůžete nijak posloužit a ona vám také ne, pak ji raději opusťte.

Mimo živých osob jsou tu však ještě další společníci, kteří mají vliv na formování našich životů. Takovými společníky jsou i knihy. Ty mohou na nás vykonávat dobrý, neb zhoubný vliv. Dobrá kniha nám může být výborným pomocníkem, zato kniha špatná nám může velice ublížit. Mezi dobré, užitečné knihy patří životopisy vzácných lidí. Stojí za to znovu a znovu si pročítat životopisy takových lidí jako Wesley, Finney, či Moody. Žijeme v době, kdy dobrých životopisů je dostatek. Čtěte je. Také četba z oblasti historie nám může mnoho prospět. Je to četba poučná a má praktický význam. Neslouží jen k našemu vzdělání, ale pomáhá nám též spatřovat Boží ruku v průběhu dějin, vítězství pravdy a soud nad bezprávím a to jak v životě jednotlivců, tak i celých národů. Také zábavná četba nám může být k užitku, ale zde musíme

již být opatrní. Velká část románové literatury a beletrie má dnes morálně zhoubný vliv. Jsou knihy, které nelze označit jednoznačně za špatné, podávají však místy zkreslený pohled na život a nepostihují jej tak, jak ve skutečnosti je. Mnohá románová literatura je duchovně závadná. Zarytý čtenář románů může se soustavnou četbou této literatury připravit o schopnost střízlivého a soudného myšlení. Románová četba dovede člověka tak omámit, že vytlačí z jeho mysli zájem o jakoukoliv jinou četbu, jenž by mu mohla daleko více prospět. Měli bychom být opatrní i při četbě dobré literatury, neboť to, co je dobré nemusí být ještě nejlepší a může v sobě obsahovat ne jeden škodlivý prvek. Pamatujme však na to, aby Bible zaujímala vždy první místo mezi všemi knihami,

Také obrazy mohou být někdy našimi společníky, jenž mohou podstatně ovlivnit náš život; Obrazy, které vídáme denně, i ty, které vídáme jen příležitostně, mohou mít vliv na utváření našeho života. Jedna matka měla dva syny, které velice milovala. Vroucně si přála, aby oba tito synové se stali kazateli evangelia. Z obou chlapců se však stali námořníci. Jejich matka nemohla dlouho pochopit, proč si zvolili takovouto životní dráhu, až jí jednoho dne jeden z jejích přátel poukázal na obraz plachetnice na moři, visící nad závěsem do jídelny v jejím bytě. Její hoši se každý den na tento obraz se zájmem dívali, tento obraz je vzrušoval a probouzel v nich touhu po životě na moři. Nakonec měl rozhodující vliv na volbu jejich celoživotního zaměstnání. Je mnoho obrazů, ba i velice hodnotných, jenž vyvolávají v člověku zlé podněty. Možná, že zlá myšlenka objeví se jen na krátký okamžik, satan však dovede vypůsobit, aby se tento obraz stále znovu a znovu v mysli vybavoval a zhoubně působil na duševní stav člověka. Braňte se každému pohledu na obrazy, které zhoubně působí na vaši fantazii, i kdyby to byly obrazy sebevíc vychvalované. Dívejte se raději na obrazy, které zušlechťí vaše city a přiblíží vás k Bohu.

13. ZÁBAVY

Mladí lidé potřebují rozptýlení a zábavu. Náš Spasitel v podstatě zábavy nezavrhuje. Když chodil po této zemi, zajímal se o dětské hry. Často pozoroval, jak si děti hrají a činí tak i dnes. Pán Ježíš schvaluje každou hru, která je ušlechtilá a povznáší člověka. Při napětí a ruchu moderního života potřebují však i dospělí lidé zotavení a odpočinek, mají-li úspěšně zastávat svoji práci. Jsou zábavy, které člověka povznáší, ale jsou i takové, které mu škodí. Není zábava jako zábava a je potřebí, abychom se uměli i v této oblasti dobře orientovat. Z toho důvodu si připomeneme několik důležitých zásad.

1. *Nepouštějte se do žádné zábavy, o níž máte pochybnosti, že by byla pro vás vhodná.* Je dost jiných zábav, kde žádné pochybnosti mít nemusíte. "Kdož pak se rozpakuje ... odsouzen jest" (Ř 14,23). Mladý křesťan někdy řekne: "Nejsem si jist, zda tato zábava je zcela neškodná." Nejsi si jist? Pak se jí raději vzdej.

2. *Nepouštějte se do žádné zábavy, která neslouží k slávě Boží.* "Protož buď že jíte, nebo pijete, aneb cokoli činíte, všecko k slávě Boží čiňte" (1K 10,31). Kdykoliv jste na rozpacích, zdali můžete provozovat tu či onu zábavu, zeptejte se sami sebe, zdali tak můžete v tuto chvíli činit k slávě Boží?

3. *Nepouštějte se do žádné zábavy, která by mohla ochromit váš vliv na vaše bližní.* Jsou zábavy, samy o sobě neškodné, jež však mohou zeslabit, nebo někdy i úplně ochromit náš vliv na naše bližní. Každému opravdovému křesťanu záleží na tom, aby se ukazoval v dobrém světle a aby mohl působit dobrým vlivem na ty, jimž chce sloužit. Jestliže některá zábava tento dobrý vliv narušuje a rozleptává, pak je lépe si jí vzdát. Jedna věřící dáma měla velkou touhu přivádět druhé ke Kristu. Rozhodla se, že poví o něm jednomu mladému příteli. Využila vhodné chvíle při taneční zábavě a otázala se jej: "Jiří, jsi křesťanem?" On odpověděl: "Nejsem. Ty jsi?" "Ano", odpověděla dáma, "jsem." Načež tento mladík dodal: "Když tedy jsi křesťankou, co zde pohledáváš?" Ať právem či neprávem, jisté je, že svět nebere vážně křesťany, kteří se zúčastňují světských zábav. Neměli bychom však dávat světu záminky k tomu, aby naše vyznání jím bylo zlehčováno.

4. *Nepouštějte se do takových zábav, jež byste nemohli učinit předmětem svých modliteb a vyprošovat pro ně Boží požehnání.* Modlete se před vaším odpočinkem a zotavením právě tak, jako se modlíte před započatím vaší práce.

5. *Nechodte na takové zábavy, kam byste nemohli vzít Pána Ježíše s sebou a kde si myslíte, že by se Pán Ježíš necítil jako doma.* Když Pán Ježíš chodil po této zemi, také chodil do míst radovánek a veselí. Vzal účast i na svatbě v Káni Galilejské a přispěl zde k rozhojnění radosti. Dnes je však mnoho zábav, na nichž by se Pán Ježíš necítil jako doma. Jejich atmosféra vylučuje přítomnost svatého Boha. Kde tomu tak je, tam je na místě takové zábavy se vzdát.

6. *Neprovozujte žádnou zábavu, v níž byste nechtěli být postiženi v den druhého příchodu Pána Ježíše.* Ten může nastat v kteroukoliv chvíli. Požehnání budou ti, kteří v den Jeho příchodu budou nalezeni bdělí a připravení, aby otevřeli svému Pánu hned, jakž by zatloukl (Lk 12,36-40). Mám přítele, který se jednou procházel po ulici a přemýšlel o druhém příchodu Pána Ježíše. Při tomto přemýšlení kouřil cigaretu. Náhle jej napadlo: "Přál bych si setkat se s Pánem Ježíšem s cigaretou v ústech?" Poctivě se přiznal, že ne. V tu chvíli cigaretu odhodil a už si nikdy víc nezapálil.

7. *Nepouštějte se do žádné zábavy, která by mohla nějakým způsobem ublížit druhým, i kdyby pro vás byla naprosto neškodná.* Vezměme si třebaš hru v karty. Možná, že tisíce lidí po celý svůj život provozovalo střízlivě hru v karty a při tom neutrpělo žádné mravní úhony. Každý, kdo se však hlouběji zamyslel nad podstatou karbanu, došel k závěru, že jde o hazardní hru, která mívá někdy i ty nejtragičtější důsledky. První nevinné lekce karbanu si mladý člověk osvojí v poklidném krbu rodinného života. Pak odejde do světa a láska ke

kartám roznítí i jeho lásku k penězům. Ve světské společnosti bude donucen hrát v karty za peníze. Tu se již dostává na šikmou plochu a způsobí si mnohé vážné obtíže. Pro mladého člověka je karban nebezpečnou zábavou. Ať už pohlížíme na karban z užšího či širšího hlediska, jisté je, že je jednou z nejoblávějších, společenských bled dnešní doby. Mladý člověk často získává zálibu v karbanu, jsa stržen špatným příkladem dospělých, kteří si neuvědomují, do jaké zhouby může karban uvrhnout jejich děti. Mohl bych zde uvést celou řadu případů lidí, zruinovaných karbanem. Mohl bych vyprávět o nešťastných matkách, jejichž synové spáchali sebevraždu v Monte Carlu, protože všechno v kartách prohráli. Každý opravdový křesťan by se měl proto karbanu vystříhat.

Chceme-li se užitečně zotavit a osvěžit, najděme si takové rozptýlení, které vyžaduje určité vynaložení fyzické energie. Můžeme pěstovat ušlechtilé sporty a věnovat se pohybu na čerstvém vzduchu, který velice, osvěží našeho ducha. Sledováním fotbalového zápasu se člověk mnoho neosvěží. Zato pohybová cvičení a fyzická činnost prospívají jak zdraví těla, tak i svěžesti ducha.

14. PROTIVENSTVÍ

Jednou z nepříjemných věcí, na níž narazí každý křesťan, který chce jít kupředu, je protivenství. V Božím slově čteme: "A takž i všichni, kteříž chtějí pobožně živi býti v Kristu Ježíši, protivenství míti budou" (2Tm 3,12). Dříve či později každý, kdo se opravdově Pánu Bohu vydá a kdo chce ve všem následovati Pána Ježíše, přesvědčí se o pravdivosti těchto slov. Žijeme ve světě, který Pána Boha nenávidí a je mu odcizen. Míra této nenávisti a odcizení je v různých dobách a zemích rozdílná. U nás třeba věřící lidé nejsou v takovém opovržení a nenávisti, jako byli křesťané v prvotní církvi. Svět však stojí dnes, stejně tak jako kdykoliv v minulosti, proti Pánu Bohu a proto každý, kdo chce být Pánu Ježíši věrný, musí počítat s jeho nenávistí a protivenstvím, i když ho to třebas nebude stát ani vězení, ani život. Pro opravdového následovníka Pána Ježíše je protivenství nevyhnutelné. Mnohý křesťan, když bývá postižen protivenstvím, je překvapen, ztrácí odvahu k vyznávání a někdy dokonce i odpadne z Boží cesty. Mnozí si počínají z počátku velice pěkně, ale pak se při nich ukáže to, o čem říká Pán Ježíš: "Než nemají kořene v sobě, ale jsou časní: potom když vznikne soužení a protivenství pro slovo Boží, hned se horší" (Mk 4,17). Viděl jsem již mnoho nadějných křesťanů, kteří v tomto směru ztroskotali. Jestliže se však křesťan vůči protivenství správně postaví, pak mu není překážkou v křesťanském životě, ale naopak, pomáhá mu v něm. Nic si tedy z toho nedělejte, když narazíte na protivenství. Ať je to protivenství jakkoliv ostré a prudké, buďte za ně vděční. Pán Ježíš říká: "Blahoslavení, kteříž protivenství trpí pro spravedlnost, neboť jejich jest království nebeské."

Blahoslavení jste, když vám zlořečítí budou lidé a protivenství činí a mluviti všecko zlé o vás, lhouce pro mne. Radujte se a veselte se, neboť odplata vaše hojná jest v nebesích. Takť zajisté protivili se prorokům, kteříž byli před vámi" (Mt 5,10-12). Trpět protivenství pro Krista a Jeho pravdu je velkou výsadou. Petr si byl této výsady dobře vědom, když psal spoluvěřícím: "Nejmilejší, nebudiž vám divný ten příšlý na vás oheň, pro zkušení vás, jako by se vám něco nového přihodilo. Ale z toho, že jste účastníci utrpení Kristových, radujte se, abyste i při zjevení slávy jeho radovali se s veselím. Trpíte-li pohanění pro jméno Kristovo, blahoslavení jste. Neboť Duch ten slávy a Boží na vás odpočívá, kterémužto ze strany jich zajisté rouhání se děje, ale ze strany vaší oslavován bývá" (1Pt 4,12-14). Ujistěte se však, je-li vaše protivenství skutečně pro jméno Kristovo a ne snad pro nějakou vaši výstřednost či pohoršení. Je mnoho těch, kteří vůči sobě vzbuzují nelibost a opovržení, protože se chovají pohoršlivě. Při tom se chlubí tím, že trpí pro Krista a pro spravedlnost. Neberte na lehkou váhu mínění druhých o vás. Držte se však pevně toho, co jste poznali jako pravdu. Čiňte tak v lásce a s důsledností. Když se vám ale lidé budou posmívat a s vámi hrubě jednat pro vaši důslednost a věrnost poznané pravdě, nermuťte se nad tím, ale radujte se. Nemluvte zle o těch, kteří mluví zle o vás, protože "k tomu povolání jste, jako i Kristus trpěl za nás, nám pozůstaviv příklad, abychom následovali šlépějí jeho ... kterýžto když mu zlořečili, nezlořečil zase, trpěv nehrozil, ale poroučel křivdy tomu, jenž spravedlivě soudí" (1Pt 2,21.23).

V tomto bodě mnozí křesťané selhávají. Drží se sice věrně pravdy, ale když na ně dolehne protivenství, nelibě je přijímají, zahořknou a odsuzují kdekoho, jen ne sebe. Na takovému snášení protivenství nespočívá žádné požehnání. Protivenství je třeba snášet s tichostí, pokorou, trpělivostí. Nemluvte o svých protivenstvích, ale radujte se z nich. Děkujte Bohu za ně a v poslušnosti svého Pána dále následujte. A nezapomeňte též milovat své nepřátele a modlit se za ně (Mt 5,44).

Jestliže se vám někdy bude zdát, že vaše protivenství je těžší, než můžete snést, vzpomeňte si, že hojná je odplata vaše. "A trpíme-liť, budeme také spolu s ním kralovati, pakli ho zapíráme, i onť nás zapře" (2Tm 2,12). Také pamatujme na to, "že musíme skrze mnohá soužení vjíti do království Božího" (Sk 14,22). Nenechme se žádným způsobem odradit od následování svého Pána. Ať jsou naše protivenství jakkoliv palčivá, mysleme na to, "že nejsou rovná utrpení nynější oné budoucí slávy, kteráž se zjeviti má na nás" (Ř 8,18). Také pamatujme na to, že "toto nynější maličké soužení naše převelmi veliké věčné slávy břímě nám působí" (2K 4,17). Nehleďte na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí. "Neboť ty věci, kteréž se vidí, jsou časné, ale které se nevidí, jsou věčné" (2K 4,18). Když apoštolé trpěli protivenství, byli vězněni a bičováni, čteme: "Oni pak šli z toho shromáždění radující se, že jsou hodni učiněni trpěti protivenství pro jméno Pána Ježíše. Na každý pak den nepřestávali v chrámě i po domech učiti a zvěstovati Ježíše Krista" (Sk 5,41-42). Možná, že se vám někdy bude zdát, že trpíte větší protivenství než druzí. Nevíte však, co oni třebas museli vytrpět. I kdyby však bylo pravdou, že byste museli vytrpět více než ti druzí, nestýskejte si,

ale děkujte Pánu Bohu za to, že vás obdařil takovouto poctou. Patřte stále na Ježíše, "vůdce a dokonavatele víry, kterýžto místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováživ se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího. A považte, kteraký jest ten, jenž snášel od hříšníků taková proti sobě odmlouvání, abyste neustávali, v myslích svých hynouce" (Žd 12,2-3). Hovořil jsem jednou se starším černochem, který uvěřil jako otrok v Pána Ježíše. Jeho krutý pán jej stále znovu a znovu bičoval pro jeho věrnost Pánu Ježíši. Tento černochoch mi řekl: "Při tomto trýznění myslím na to, že Pán Ježíš umíral na kříži místo mne a to mi dává radost i sílu k tomu, abych snesl každé protiventství."

15. VEDENÍ BOŽÍ

Sešel jsem se již s mnoha křesťany, kteří chtějí jít upřímně za Pánem Ježíšem, ale nemají jasno v otázce Božího vedení. Chtějí činit vůli Boží, ale nemohou odhadnout, jaká Boží vůle pro určité životní situace je. Když se někdo rozhodne poslouchat Pána Boha, jít věrně ve šlépějích Pána Ježíše a chce být veden Duchem Božím, satan se pokouší jej zmást a zatemnit mu vůli Boží tak, aby ji nepoznal a tudíž nemohl ji ani činit. Satan přichází a namlouvá nám, že Boží vůle je, abychom učinili to či ono, při čemž to není Boží vůlí vůbec. Když poslechneme jeho hlasu a učiníme tak, satan nám vyčte, že jsme Pána Boha neposlechli. Takto se může mnohý křesťan dostat do velkých nesnází a těžkých duševních stavů. Bude se chvět strachem, že upadl u Pána Boha v nemilost, protože Jej neposlechl. Toto je jedna z nejčastějších satanových metod, již používá nepřítel duší k tomu, aby nás pozbavil radostnosti a dobré mysli. Jak tedy můžeme poznat vůli Boží? Předně mi dovolu, abych pověděl, že křesťanský život není životem ovládaným nesčetným množstvím pouček a pravidel o tom, co máme činit a co nemáme činit, co máme jíst a pít. Takový život by byl nepochybně otročským životem. Člověk by stejně dříve či později určitá pravidla porušil a propadl by odsouzení. Apoštol Pavel říká: "Nepřijali jste zajisté Ducha služby opět k bázni, ale přijali jste Ducha synovství, v němžto voláme Abba, totiž Otče" (Ř 8,15). Pravý křesťanský život je životem důvěry, svobody, osvobození z pout zákona. Je to život pod vedením Ducha svatého, přebývajícího v nás. "Kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží" (Ř 8,14). Jestliže jste přijali Ducha svatého, tento Duch ve vás přebývá a je ochoten spravovat celý váš život. Život spravovaný množstvím pravidel a zákazů je život strachu a spoutanosti. Život, vydaný pod vládu Ducha svatého je život radosti, pokoje a svobody. Můžeme Bohu důvěřovat a radovat se v Jeho přítomnosti tak, jako důvěřuje dítě svému otci a těší se z jeho přítomnosti. Jestliže se dopustíme nějaké chyby a neposlechneme Pána Boha, můžeme k Němu přijít, s důvěrou Mu to povědět a budeme mít jistotu, že on nám to odpustil a že jsme u Něho opět v milosti (1J 1,9). Kde ale získáme záruku, že nás Duch svatý vede, že jsme Pána Boha poslušní a že žijeme také každičkou chvílí života v Jeho milosti? Na tuto otázku dává

odpověď Písmo u Jakuba 1,5-7: "Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž ji od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá, i budeť jemu dána. Žádejž pak důvěrně, nic nepochybuje. Neboť kdož pochybuje, podoben jest vlnám mořským, kteréž vítr sem i tam žene a jimi zmítá. Nedomnívejž se zajisté, člověk ten, že by co vzíti měl ode Pána." To jsou prostá slova. Mohli bychom si je vyjádřit v pěti bodech:

1. Uznejte svoji nezpůsobilost sám si spravovat svůj život, protože se vám nedostává moudrosti.
2. Podřídte Pánu Bohu svoji vůli a dejte najevo svoji tužbu býti Jím veden.
3. Proste Pána Boha konkrétně za Jeho vedení.
4. Očekávejte s důvěrou, že vás Pán Bůh povede. "Žádej pak důvěrně, nic nepochybuje."
5. Jděte krok za krokem cestou, po níž vás Pán povede.

Pán Bůh vám mnohdy ukáže jen ten nejbližší krok. To vám musí stačit. Konec konců nepotřebujete znát více, než svůj příští krok. Zde mnozí křesťané chybují. Chtěli by, aby jim Pán Bůh ukázal celou jejich cestu a to dříve, než se odhodlají učinit první krok. Přišel za mnou universitní student s přáním, abych mu objasnil otázku Božího vedení. Povídá: "Nemohu rozpoznat Boží vůli. Modlím se za to, ale Pán Bůh mi svoji vůli nezjevuje." Bylo to v měsíci červenci. Já jsem se jej otázel: "V jaké záležitosti potřebuješ znát Boží vůli?" On odpověděl: "Ohledně toho, co budu dělat příští rok v létě." Znovu jsem se otázel: "Víš, co máš dělat zítra?" "Vím." "Víš, co máš dělat tento podzim?" "Vím, mám dokončit svá studia. Chci však vědět, co budu dělat, až svá studia skončím." Tento student potřeboval být veden k tomu, aby pochopil, že to jediné, co potřebuje vědět je, aby znal svůj příští krok. Ten mu Pán Bůh již ukázal. Až tento krok učiní, Pán Bůh mu ukáže opět další jeho krok. Proto se neobírejte myšlenkami na to, co budete dělat příští týden. Důležité je, abyste věděli, co si Pán Bůh přeje, abyste vykonali dnes. Příští týden bude pečovat sám o sebe. I "zítřejší den pečovati bude o své věci" (Mt 6,34). Poslechněte pokynů Ducha Božího pro dnešní den a nepečujte o zítřek. Dostiť má den na svém trápení. Mějme dost na tom, smíme-li prožít dnešní den užitečně a vykonat kus dobré práce.

Pán Bůh vodí člověka zřetelně. "Bůh je světlo a tmy v něm nižádné není" (1Jan 1,5). Proto se nebojte, že vás Pán Bůh povede temnou cestou. Nenechte se svést myšlenkou, že by vás Pán Bůh mohl vésti temnými stezkami. Temné cesty nejsou Božími cestami. Jen satanovy stezky jsou temné a provází je nejistota, strach a problémy. Jestliže si někdy nebudete jisti, zda cesta, po níž kráčíte, je podle vůle Boží či nikoliv, přistupte s důvěrou ke svému nebeskému Otci a řekněte: "Nebeský Otče, toužím po tom, znát Tvoji vůli. Chci ji činit. Ty jsi světlo a tmy v Tobě žádné není. Jestliže toto je Tvá vůle, osvětli mi ji jako den a já ji vyplním." Potom s vírou očekávejte na Boží pokyn a nejednejte dříve, dokud Pán věc neobjasní. Jakmile však budete mít plně jasno, dejte se hned do díla. Celé tajemství Božího vedení spočívá tedy

v plném podřízení naší vůle vůli Boží a bezvýhradné poslušnosti našeho Pána. Mnohdy míváme v otázce Božího vedení jen proto nejasno, že nebýváme ochotni činit to, k čemu nás Pán Bůh vede. Často se vymlouváme na neznalost Boží vůle tam, kde jsme už jednou tuto vůli Boží poznali, ale nebyli jsme ochotni ji činit. Nakonec jsme se nechali svést k myšlence, že Pán Bůh chce na nás třeba něco jiného. Zda jsme Pánem Bohem vedeni, lze si snadno ověřit na podkladě Božího slova. V Bibli je zjevena Boží vůle. Každé vedení, které je v rozporu s jasným biblickým učením, není vedením Ducha svatého. Duch svatý si nikdy neodporuje sám sobě. Přišel za mnou jakýsi muž a tvrdil, že mu Pán Bůh ukázal, aby se oženil s jistou ženou. Pověděl mi, že ona žena je velice zbožnou křesťankou, že pociťují k sobě navzájem sympatie a že cítí, že je Pán Bůh vede k tomu, aby se vzali. Já jsem tomuto muži řekl: "Vždyť vy jste ale již ženat." "Ano", odpověděl dotyčný, "ale my jsme nikdy nebyli šťastni a také jsme žili celá léta odděleně." Já na to: "Ano, ale to na věci nic nemění. Pán Bůh jasně ve svém slově ukázal, jaké povinnosti má muž ke své ženě a zjevil nám také, jakou ohavností v Jeho očích je, když se nějaký muž rozvede se svou ženou a ožení se s jinou." Dotyčný muž se však nedal: "Ano, ale Duch svatý nás poutá jednoho k druhému." Odpověděl jsem: "Duch, který vás k sobě poutá, není však Duch svatý, ale duch dábelský. Duch svatý nikdy nikoho nevede k tomu, aby neposlouchal Božího slova."

Chcete-li z Bible poznat Boží cestu pro vás, čtěte Bibli s modlitbou. Nepovažujte nikdy Bibli za knihu magie. My někdy prosíme Pána Boha za zjevení Jeho vůle, pak si otevřeme namátkou Bibli, položíme prst na určitý text a upneme se k němu, bez ohledu na souvislost a jeho pravý význam. To je neuctivý a nenáležitý postoj k Písmu. Můžete si otevřít Bibli a trefit hned na správné místo, ale musíte vzít v úvahu souvislý text a rozpoznat jeho správný význam. Mnoho nesnází vzniká též používáním Bible převráceným způsobem. Znal jsem jednu opravdovou křesťanku, která se nechala falešným proroctvím svést k názoru, že Chicago bude jistého dne zničeno. Otevřela si namátkou Bibli ve 12. kapitole Ezechiele proroka a četla: "Synu člověčí, chléb svůj se strachem jez a vodu svou s třesením a se zármutkem pij... Města také, v nichž bydlejí zpustnou a země pustá bude" (Ez 12,18.20). Na první pohled se zdálo, že toto slovo zapadá do situace a dotyčnou ženu to utvrdilo v domněnce o brzké zkáze Chicaga. Kdyby tento biblický text byl studován souvisle, brzy by se ukázalo, že Pán Bůh zde nemluví o Chicagu a že jej nelze na Chicago vztahovat. To nebylo moudré použití Božího slova a nakonec vedlo i k falešným závěrům. Můžeme tedy souhrnem říci, že nás Pán Bůh volá k životu, který by nebyl ovládán dogmaty, ale byl pod osobní správou Ducha svatého. To vyžaduje ovšem plné podřízení naší vůle. Máte-li jaké pochybnosti o Jeho vedení, jděte k Pánu Bohu, poproste jej, aby vám zjevil svou vůli, očekávejte, že tak učiní a buďte ochotni jít krok za krokem cestou, po níž vás povede. Ověřte si, zda tato cesta je v souladu s Božím slovem. Žijte svobodným životem bez bázně a strachu, konajíce jen to, co se líbí Pánu.

Jste-li jednou ujištěni o tom, že vás Pán Bůh vede, nevracejte se zpět a nemudrujte o tom, zdali jednáte správně či nikoliv. Tím byste zabředli znovu do zmatků a nejistoty. Jestliže vám šlo o to, abyste činili vůli Boží a také jste učinili to, k čemu jste se cítili od Ducha Božího puzení, buďte ujištěni o tom, že jste správně učinili, ať už je výsledek jakýkoliv. Satan usiluje o to, abychom nebyli šťastnými a radostnými křesťany, ale Pán Bůh si přeje, abychom takovými byli každého dne a každé hodiny. Chce, abychom se vždycky radovali (Fp 4,4). Jednou v pondělí přišel ke mně v zasmušilé náladě jeden vzácný Boží muž a svěřil se mi s neúspěchem minulého dne. Povídá: "Tak jsem včera dokonale zbabral své vyučování v nedělní škole." Otázal jsem se jej: "Prosil jste za moudrost k vyučování?" "Ano." "A čekal jste, že vám tato moudrost bude dána?" "Ano." "Potom tedy nemáte žádné právo pochybovat o tom, že Pán Bůh splnil svůj slib", řekl jsem mu s poukazem na text Jk 1,5-7. Jeho chmury okamžitě zmizely a na tváři se opět objevil vlídný úsměv. Učme se důvěřovat Bohu! Bude-li naše vůle Jemu poddána, On nás vždy ochotně a dobře povede. Věřme, že nás vede krok za krokem a i kdyby se věci vyvíjely někdy proti našemu očekávání, nereptejme proti Pánu! Chodíme v Jeho světle a důvěřujme Mu jako Jeho děti! Na této cestě budeme šťastní, duchovně silní, užiteční v díle Páně a dobře se nám povede.